

Tehlikesi ve Tuhat bir Macera

KAÇAKÇILARIN MADENİ

CHRIS MOULD

Stanley Buggles kaçakçıların
haritasının peşinde.

Peki haritanın sırlarını açığa çıkarmaya
cesaret edebilecek mi?

Tehlikelerle dolu tünellere bir dalarsa başına
geleceklerden haberdar mı?

Ve peşinde *kim* var...?

8⁰⁰
TL

Doğan Egmont

8+
yaş

ISBN 978-605-111-388-3

9 786051 113883

Tehlikeli ve Tuhaf Bir Macera

Stanley'nin ne yaptığını merak ediyorsan
bu kitapları kaçıрма:

Ahsap Köprü

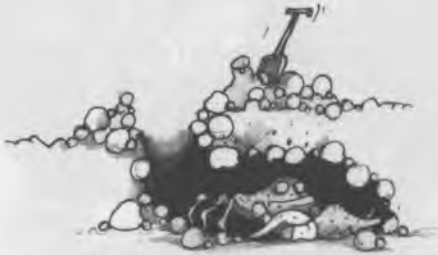
Soğuk Pençe

Gümüş Kutu

Alacakaranlık Ailesi'nin Laneti

Tehlikeli ve Tuhat bir Macera

KAÇAKÇILARIN MADENİ

CHRIS MOULD

Doğan Egmont

Tehlikeli ve Tuhaf Bir Macera – Kaçakçıların Madeni
Özgün Adı: Something Wickedly Weird – The Smugglers' Mine
© 2009 Chris Mould
Tüm hakları saklıdır.

Türkiye Yayın Hakları:
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. AŞ.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza. No:1 Kat: 10 Şişli İstanbul
Tel: (+90) 212 246 46 46
Faks: (+90) 212 246 66 66
www.doganegmont.com.tr
İstanbul, 2009

Çeviri: Belgin Selen Haktanır
Yayına hazırlayanlar: Ali Deniz, Nural Birden
Grafik Uygulama: Erbil Kargı

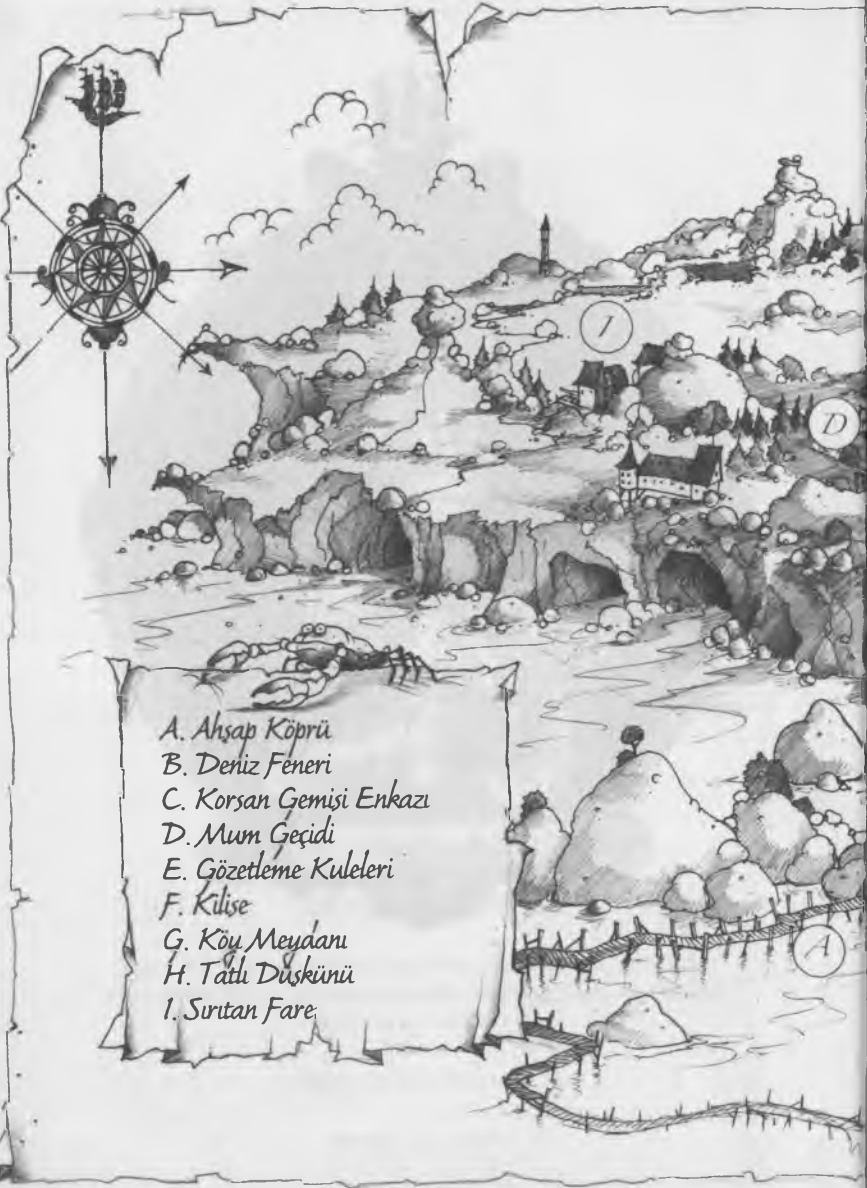
Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic Ltd Şti
Adres: Yalçın Koreş Cad Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47

ISBN: 978-605-111-388-3

Sertifika No: 11940

Amiral Bepples

- A. Ahsap Köprü
B. Deniz Feneri
C. Korsan Gemisi Enkazu
D. Mum Geçidi
E. Gözetleme Kuleleri
F. Kilise
G. Köy Meydanı
H. Tatlı Düşünü
I. Sırtan Fare

L. S. 1880

Crampton Adası'nda gece bastırmak üzereydi. Balıkçılar işlerini bitirmişlerdi ve rıhtım yavaş yavaş tenhalaşıyordu. Ancak güneş batarken yabancı birisinin kayığı rıhtıma doğru yanaşıyordu. Kayığın pruvasında bir gaz lambası sallanıyor, lambadan sızan cılız sarı renkli ışık, dalgaları aydınlatıyordu.

Kayık rıhtıma yaklaşırken yırtık pırtık giysiler giymiş, ufak tefek kambur bir adam karaya çıkmak için hazırlandı. Pörsümüş bir halatı en

yakındaki kayık bağlama direğine fırlatıp kayığı karaya doğru çekti.

Kayıktaki yolcuya dönüp kemikli parmaklarından biriyle Mum Geçidi Malikanesi'ni işaret etti. "İşte burası, efendim. Bahsettiğiniz malikane o. Duyduğum kadarıyla orada artık genç bir delikanlı yaşıyormuş. İsmi Stanley Buggles. Malikane ona büyük amcasından miras kalmış."

Yolcu homurdanarak, "Olamaz," dedi. "Aradığım kişi bir delikanlı değil. Vakit geç oldu ama yine de bir inip bakalım."

"Emin misiniz, efendim? Burası, yani ada tuhaf bir yerdir. Karanlık basınca dışarılarda dolaşmak pek de akıl kârı değildir."

"Yok, endişelenme. Yaşlı MacDowell'ı karanlık falan korkutamaz."

Yolcu pılısını pırtısını toparlayıp malikaneye yöneldi. Gece adayı karanlığa boğmuştu; etrafı bir tek sokak lambaları aydınlatıyordu.

Mum Geçidi Malikanesi'nin basamaklarında
bir çift kocaman ayak durdu ve cılız bir el
kapıyı çaldı. GÜM, GÜM, GÜM.

★

Stanley geceleri malikaneye misafir gelmesinden hiç hoşlanmazdı. Gece vakti ne zaman kapı çalınsa, aklına geçmişte kapısına dayanan sinsi, davetsiz misafirler geliyordu. Adaya bir zamanlar korsanlar dadanmıştı ve Stanley de onlardan nasibini almıştı. Sonra da adadaki köyde yaşayan Alacakaranlık ailesi ortaya çıkmış, malikanenin kendilerine ait olduğunu iddia etmişlerdi. Edmund Alacakaranlık, Stanley'yi öldürmeye teşebbüsten suçlanmıştı ve cinayet davasının görülmesi için bekliyordu.

Kapı çalındığında Stanley mutfaktaki bulaşık odasındaki şöminenin önünde yatıyordu. Kalbi gümbür gümbür atmaya başladı. Bu saatte kapının çalınması hiç de hayra alamet değildi.

Evin sadık kahyası Bayan Carelli büyük bir gürültü patırtı çıkararak kapıya yöneldi. Kocası Victor da merakla kapıdan dışarı kafasını uzatıp koridora baktı. Her ikisi de Stanley'ye sonsuz

bir sevgiyle bağlıydılar ve onu tehlikeye atacak hiçbir şeyi ya da kimseyi onun yanına yaklaştırmazlardı.

Victor kaşını havaya kaldırıp “Kim olabilir bu saatte?” diye sordu.

Stanley de Bayan Carelli'nin peşine takılıp gelen kişiye karşılamaya hazırlandı. Arkasına sakladığı elini yumruk haline getirmişti ve her an kahyanın önüne atlamaya hazırdı.

Kapı her zamanki gibi gıcırdayarak açıldı.

“Hah, iyi akşamlar hanımefendi ve delikanlı. İsmim MacDowell. Buraya bir arkadaşımı aramak için

gelmiştim. Arkadaşımın ismi Bartholomew Swift. Burasının ona ait olduğunu sanıyordum ama sanırım yanlışmışım.”

Cılız adamın pejmürde bir hali vardı. Sol gözünün üstüne yırtık pırtık bir göz yaması takmıştı. Yağlı, dağınık saçlarını kocaman, yayvan bir şapka örtüyordu. Suratındaki gri renkli kirli sakal epeydir tıraş olmadığını gösteriyordu. Kulağının tekinden kocaman altın bir küpe sarkıyordu. Sırtına, öteberilerini tıktığı basit bir çanta asmıştı. Suratında da uykulu bir ifade vardı.

Stanley ve Bayan Carelli çok şaşırmışlardı, neredeyse dilleri tutulmuştu. Victor yavaşça koridordan kapıya yaklaşp yanlarına gelmişti. Üçü de Stanley'nin büyük amcasının eski bir arkadaşının ya bir denizci ya da korsan olacağını biliyordu. Adamın kılık kıyafetine bakılacak olursa, cılız bedeninin bir yerinde mutlaka üstünde çapraz kemik işareti olan bir

kurukafa dövmesi olduğu kesindi.

Stanley adamı baştan aşağı süzdü. Adam sıska bacaklarına çizgili dar bir pantolon giymişti, ayaklarındaki koca tokalı ayakkabıların uçları havaya kalkıktı.

“Endişelenecek bir durum yok. Ben yanlış yere geldiğimi anladım. Önemli değil. Gece gece sizleri rahatsız ettiğim için özür dilerim.”

Adam gerisin geriye patikaya çıkıp uzaklaşmaya başladı. Stanley ve Carelliler tereddütle birbirlerine baktılar. Bu tuhaf görünümlü yabancı hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Ya o gerçekten de Stanley’ye malikaneyi miras olarak bırakan büyük amcası Bart’ın çok yakın bir arkadaşıysa?

Bu durumda adamın gitmesine göz yummak doğru olur muydu?

Stanley adamın arkasından, “Durun!” diye seslendi.

Bayan Carelli, “Stanley, yapma. Bunu

yapamazsın. Adamı tanımıyoruz,” diye fısıldadı ama bunu öylesine yüksek sesle yapmıştı ki ölü amiral dahi mezarında kahyanın sesini duymuş olmalıydı.

MacDowell durup arkasını döndü.

Stanley, “Bekleyin,” dedi. “Bize bir şey

söyleyecek fırsat vermediniz ki... Eşyalarınızı alıp içeri gelsenize. En azından size bir açıklama yapmamıza müsaade edin. Bu geceyi geçirecek bir yere de ihtiyacınız var nasıl olsa.”

“Emin misiniz? Benim gibi yaşlı bir yabancıyı konuk eder misiniz? Beni tanımıyorsunuz ki!”

Stanley, “Haydi, gelin,” diye ısrar etti.

Bayan Carelli, Stanley’nin kulağına eğilip “Sakın bu iş burnumuzdan gelmesin?” dedi.

Victor, “Haydi, gelin de ateşin önüne oturun,” dedi. “Size anlatacağlarımız var.”

Yabancı içeri girdi. Dördü şöminenin önüne oturdular. Amiral Swift’in kurtadam tarafından öldürüldüğünü, Stanley’nin nasıl malikaneyi miras olarak aldığını hep birlikte ona anlattılar.

MacDowell elleriyle suratını örttü. “Ah, dostum Swift. Birlikte binlerce şişe içki devirmiştik. Sayısız adadan yüzlerce hazine sandığı kazıp çıkardık,

yüzlercesini de gömdük. Hepsi bir hiç uğrunaymış. Bir kurtadam tarafından mı öldürüldü dediniz? Bugüne kadar pek çok şey gördüm ama bu kadar korkunç bir şey duymamıştım. Bu ada lanetli olmalı.” Adamın gözlerinin birinden tek bir damla yaş süzüldü.

Stanley ona bir mendil uzatırken, “Hem de nasıl lanetli, bir bilerseniz,” dedi.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum ama bu habere gerçekten de çok üzüldüm,” dedi MacDowell.

Bayan Carelli, “İsminiz nedir?” diye sordu.

“İsmim MacDowell hanımefendi. Size söylemiştim ya!”

“Hayır, yani ilk isminiz nedir diye sormuştum.”

“MacDowell.”

“Peki, soy isminiz nedir o halde?”

“MacDowell.”

“Yani tam isminiz MacDowell MacDowell mi?”

“Hayır, hanımefendi, sadece MacDowell. Ama bazıları bana gözümden dolayı Ölügöz MacDowell da der. Sol gözümü bir kavgada kaybetmiştim. Çok acı bir olaydı.”

Bayan Carelli, “Gözünüzü kaybetmenize herhalde çok azılı bir korsan neden olmuştur,” dedi.

“Yok, bunu yapan bir korsan değildi hanımefendi, bir ayıydı!”

“Bir ayı mı?” diye bağırdı üçü bir ağızdan.

MacDowell, Stanley’ye dönüp tek gözüyle onu dikkatle süzerken, “Evet, evlat,” dedi.

“Üç metrelik, bir mamut gibi kıllı bir ayı yaptı bunu. Ormanda yuvasının yanına bir çukur kazmama öfkelenip bana sert bir pençe attı. O

gün Büyük Amcan Bart hayatımı kurtarmıştı. Misket tüfeğiyle ayıyı ormanın ta öteki ucuna kadar kovalamıştı.”

Stanley ağzı hayretten açık, gözleri fal taşı gibi olmuş halde adamı dinliyordu.

MacDowell'in Swift ile birlikte atıldıkları hikayeleri dinlerlerken vakit epey ilerledi. Şöminenin ateşi neredeyse sönmek üzereydi.

Bay ve Bayan Carelli oturdukları yerde uyuya kalmışlar, hatta horlamaya başlamışlardı. Ama yaşlı MacDowell elindeki viski şişesinden yudumlar ala ala bir şeyler anlatmaya devam ediyordu. Stanley onu büyük bir heyecanla ve merakla dinliyordu ama onun da göz kapakları ağırlaşmaya başladı.

“Artık size kalacağımız odayı göstersem iyi olacak efendim,” dedi.

“Peki evlat. Teşekkür ederim. Gerçekten de iyi bir uyku çeksem iyi olacak. Çok teşekkür ederim.”

Stanley adamı yukarı kata çıkardı.
MacDowell ona iyi geceler dileyip kapısını
kapattı. Sonra yatağın üstüne oturup etrafına,
lavabonun üstündeki aynaya şöyle bir baktı.
Kirli sakalını kaşıyıp viskinin de etkisiyle yatağa
devrilip horlamaya başladı.

Zifiri karanlıkta eski gümüş bir kutu duruyordu. Özenle işlenmiş bu narin kutunun üstüne bir parça dahi güneş ışığı ya da güneş ışığının yansıttığı renkler değmemişti.

Ta ki o güne kadar...

Stanley Buggles kirli elleriyle gümüş kutuyu aldı. Kutuyu sadece birkaç saniyelğine, içindeki eski haritayı dışarı çıkaracak kadar elinde tutmuştu.

Bu, Stanley ile Daisy'nin bulduğu haritaydı.

Harita Crampton Adası'nın bir planını gösteriyordu!

Daisy Grouse ise Stanley'nin en yakın arkadaşıydı. Daisy deniz fenerinin bekçisinin yeğeniydi ve amcasını sık sık ziyarete geldiğinde Stanley'ye birkaç adımlık mesafede oturuyordu. İki arkadaş birlikte korsanlarla ilgili korkunç maceralar atlatmıştı. Şimdiyse, birlikte yapmaları gereken bir şey vardı.

İki arkadaşın elindeki haritada 'X ile işaretli yeri ara' yazan bir ifade vardı ve burasının tam olarak neresi olduğunu öğrenmeleri gerekiyordu. Stanley ile Daisy haritada belirtilen yerin aşağı yukarı nerede olduğunu bulmuşlardı. Ancak bu nokta ne yazık ki Alacakaranlık ailesinin köydeki evine denk geliyordu.

Haritayı tekrar tekrar incelemişlerdi ama her seferinde aynı sonuca varmışlardı: Haritadaki yer, Edmund Alacakaranlık ile ailesinin yaşadığı evin içinde bir yerdedi.

Stanley, “Daisy, ben bir karar verdim,” dedi.

Daisy merakla arkadaşına baktı.

“Eee...?” dedi Daisy. “Haydi, söylesene. Yoksa saçını mı kesmeye karar verdin?” dedi gülerek.

Stanley arkadaşının esprisini duymazdan geldi. “Alacakaranlık ailesinin evinin bodrum katına inmemiz gerekiyor. Ancak bunu gündüz vakti yapmalıyız çünkü o ailedeki herkes gündüzleri uyuyor. Köylüler bizi görmedikleri takdirde, gidip evi kolaçan edebiliriz.”

“Stanley, başımız yeterince derde girdi zaten,” dedi Daisy.

“Biliyorum ama o eve girmeden bu hazine avcılığı işini yapamayacağız. Hazine zeminin altında olmalı,” dedi Stanley.

Daisy arkadaşına hak verdi. Eve girmenin mutlaka bir yolunu bulmaları gerekiyordu, yoksa haritanın hiçbir manası kalmayacaktı!

“Bunu eve gizlice girmek olarak düşünme, Daisy. Sadece gideceğimiz yere kestirme bir yol bulduğumuzu farz et,” dedi Stanley gülümseyerek.

Böylece, iki kafadar ellerinde harita, konuşa konuşa köye gittiler.

Stanley yolda bir yandan da geçmişte olanları düşünüyordu. Çok önemli bir kanıt bulmak amacıyla bir keresinde Alacakaranlık ailesinin evine gizlice girmek zorunda kalmıştı. Bunun ardından da başına çok büyük dertler açılmıştı. Bazen iyi niyetinin başını derde soktuğunu ve kendisini yaptığı işe çok fazla kaptırmaması gerektiğini biliyordu.

İki arkadaş birlikte yürürken yakınlardaki bir evin perdeleri hafifçe aralandı ve bir göz

dışarı baktı. Arkadaşlar gözden kaybolana kadar da göz onları izledi.

Daisy etrafına bakıp kimsenin olup olmadığını kontrol etti. Eğer az önce birisi onları görmüşse, zaten Stanley'nin Alacakaranlıkların evinin bodrum katına giden kömürlük kapısından içeri girdiğini de görmüş olmalıydı. Sonra, Daisy de arkadaşının peşinden içeri girip menteşeleri gevşemiş kapıyı kapattı.

Ancak onları kimsecikler görmemişti.

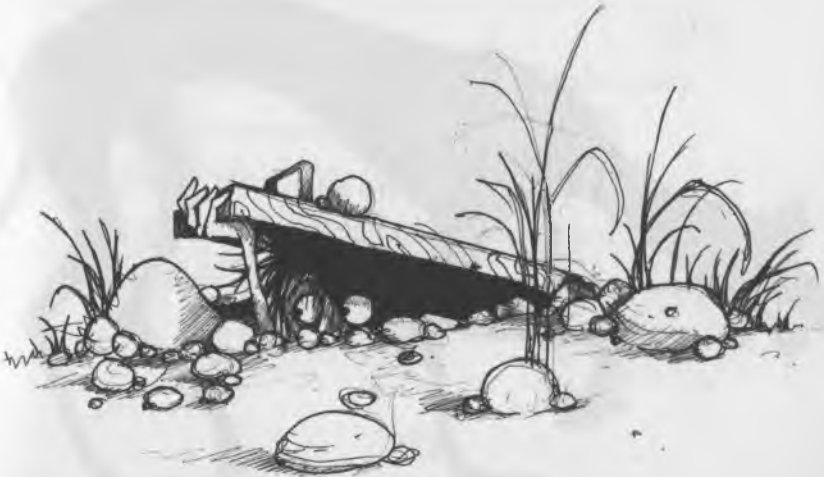
Kömürlükten girilen bodrum katı evin arka tarafındaydı ve sokaktan gelip geçen insanların

görebileceği bir yerde değildi.

İçerisi güneşin ılık ışınlarından yoksun, küf kokulu ve buz gibi de soğuktu. İçeriye sadece tek tük güneş ışınları sızıyordu. Zemin bomboştu, duvarlardaki tek tük eğreti raflardaysa bir sürü ıvır zıvır duruyordu.

Daisy, “Stanley, burada hiçbir şey yok,” diye fısıldadı.

“Ama önemli olan yerin altı, Daisy. O harita çok çok eski. Eminim ki bu bina inşa edilmeden önce çizilmiştir. Eğer burada bir şey varsa dahi şu anda yer altında olmalı!” dedi Stanley. Bu sırada nerede olduğunu

unutmuş, heyecandan yüksek sesle konuşmuştu.

Daisy, “Şşşşş,” dedi. “Sesimizi duyacaklar şimdi!”

İki arkadaş zemini kontrol ettiler. Zemin hem ıslak, hem de sertti. Duvardan duvara kocaman taş plakalar uzanıyordu. Stanley, bunlar çok ağır olmalı, diye düşündü. Bunları yerinden ne kendisi, ne de Daisy oynatabilirdi. Hatta ikisinin bile gücü yetmeyebilirdi.

Yukarı kattan klik klik diye bir ses geldi. Sonra da birisinin burnunu çektğini duydular. Sonra tekrar klik sesi geldi.

Yukarıda bir şey hareket ediyordu. Çocuklar donup kalmışlardı ki Daisy sesin nereden geldiğini anladı.

“Köpek yukarıda olmalı,” diye fısıldadı Daisy. “Alacakaranlıkların köpeği Steadman olmalı bu.”

Daisy bunu der demez, köpek havlamaya başladı. Öyle bir havlıyordu ki çok geçmeden evdeki herkesi uyandırdı.

Neyse ki köpeğin çıkardığı gürültü, Stanley ile Daisy evden dışarı çıkarken çıkardığı gürültüyü bastırdı. Çocuklar bir taşın altından çıkan kara böcekler gibi arkalarına bakmadan kaçmışlardı.

İki arkadaş hemen köyün meydanına gidip kalabalığın arasına karıştılar.

Ancak birisi onları görmüştü. Alacakaranlıkların çocuklarından Berkeley, onların bir işler karıştırdığından emindi.

Hazine avcılarına gelince, onlar kimsenin oraya gittiklerini görmediğini sanıyorlardı. İki arkadaş hemen malikaneye doğru yürümeye başlayıp plan yapmaya giriştiler.

“Zemine döşenmiş o taş parçalarını hayatta kaldıramayız, Daisy,” dedi Stanley. “Ama aklıma bir şey geldi. Onları kırabiliriz.”

“Aman ne güzel, Stanley. Harika bir fikir daha... Eve gizlice girmekle kalmayacaksın demek. Bir de ortalığı talan etmeyi planlıyorsun. Üstelik bunu ses çıkarmadan yapmayı planlıyor olmalısın, öyle mi?” dedi Daisy ellerini iki yana açarak. “Yardıma ihtiyacımız var. Ama akli başında kim bize bir başkasının evine gizlice girip bir hazineyi bulmamıza yardımcı olur ki? Hem güvenilir, hem de bu tip işlerden anlayan, korsan gibi birisi olması lazım. Ah, keşke Amiral Swift hayatta olsaydı!” dedi içini çekip.

Aniden Stanley'nin karamsar surat ifadesi aydınlandı ve heyecanla gözlerini açıp sırtına başladı.

“Daisy, sen bir dahisin. Aferin sana!” dedi gülerek. Arkadaşının yanına bir öpücük kondurup kaldırırda döne döne dans etmeye başladı. Ancak kendisini dans etmeye kaptırıp başı dönmüş, yere kapaklanmıştı.

Daisy yanını silip, “Neyin var senin?” diye sordu.

Stanley, “Hemen benimle gel, seni birisiyle tanıştıracam,” dedi dirseğini ovuştururken. Arkadaşını bileğinden kapıp onu hızla çekiştirmeye başladı.

Malikane'ye vardıklarında, MacDowell kocaman şapkasını suratına çekmiş güneşleniyordu.

Daisy önünde duran ufak tefek adama baktı. Adaya geldiğinden beri bu denli suratsız, tatsız bir adam daha görmemişti. Adamın şapkası

omuzlarından da genişti. Delikli dar
pantolonuysa hayatında gördüğü en şekilsiz
bacakları gözler önüne sermişti.

Koca tokalı ayakkabılarının
uçları yukarı bakıyordu ve
ikisinin de tabanı delik
deşikti.

Stanley, “İşte bu
MacDowell,” dedi.

“Amiral Swift’in çok sevgili bir dostudur kendisi”

Daisy, MacDowell’in kuru, cılız elini hafifçe sıkarken, “Şey, öhöm, memnun oldum,” dedi. Adam elini sıkınca, Daisy onun cılız görüntüsünün insanı yanılttığını fark etti.

“Ah, ne güzel,” dedi MacDowell.

“Hayatımda hiç bu kadar güzel bir kız görmemiştim. Sizinle tanıştığıma memnun oldum Bayan Daisy.”

Daisy, Stanley’ye bakıp gözlerini devirdi. Birisinin ona güzel olduğunu söylemsinden nefret ederdi.

Stanley, MacDowell’a planlarını anlatmadan önce, onun hakkında bir şeyler öğrenmek ve onun Amiral Swift ile birlikte geçirdiği maceraları duymak için sabırsızlanıyordu.

MacDowell’in olan bitenden haberi yoktu ama az sonra Crampton Adası’nda bulabileceği en iyi iş için mülakata alınmak üzereydi.

“Büyük amcamla nasıl tanıştığınızı anlatsana,” dedi Stanley.

“Peki, Stanley,” dedi MacDowell. “Ben doğuştan yaratıcı bir kişiyim. Beş param yok, bak bu doğru ama yeni bir şeyler icat etmeyi denemekten asla vazgeçmedim. Bir keresinde, eski bir balıkçı teknesiyle açık denize açılmış, her yanaştığım koyda öteberimi satarak hayatta kalmıştım. Büyük amcan Bart ile de onun sıkıntılı olduğu bir zamanda tanıştım. O zamanlar daha donanmadan yeni ayrılmıştı ve beş parasız kalmıştı. Ben de aynı durumdaydım. Zaten o denli acınası bir durumda olmasaydık, asla o işe başlamazdık.”

Stanley, “Hangi işe?” diye sordu.

“Ha, korsanlık işine tabii ki... Aslında amacımız korsan olmak falan da değildi. Bir gün kıyıdan ayrılan bir gemiyi izlerken şık giyimli birilerinin gemiye bindiğini gördük. Bilirsin ya, şu hali vakti yerinde olan tiplerden.

Hani ceplerinde para, boyunlarında altın kolyeler olan türden kişiler... Amcanı da kendi kayığıma almaya razı olmuşum. Derken bir fırtınaya yakalandık. Sonra başka bir kayık daha fırtınaya yakalandı.”

“Şu zengin kişilerin kayığı herhalde,” dedi Daisy.

“Evet kızım, tıpkı dediğin gibi,” dedi MacDowell içini çekerek. “Onları fırtınadan kurtardık. Karşılığında da ellerinde ne var, ne yok istedik. Bu son derece rezil bir işti, Stanley. Bunu hiç yapmamalıydık ama başka çaremiz de yoktu. Bir kere bu işe başlayınca da, sonra devam ettik.”

“O halde sen pek de güvenilir bir adam değilsin,” dedi Stanley.

MacDowell içini daha da hüzünlü bir edayla çekerek, “Açıkçası o zamanlar güvenilir bir adam değildim, Stanley,” dedi. “Gel gör ki büyük amcan da değildi. Ama o günler artık

çok geride kaldı. Keşke eski dostum da yanımda olsaydı da huzur içinde yaşayıp gitseydik.” MacDowell konuşmayı kesti ve gözlerini kapayıp suratını güneşe çevirdi.

Stanley arkadaşının kulağına bir şeyler fısıldamak için öteye çekildi. MacDowell’dan hoşlanmıştı. Bu adam eskiden bir korsan da olsa tuhaf bir biçimde dürüsttü. Ne kimseden geçmişini gizlemeye çalışıyor, ne de tehlikeli bir davranış sergiliyordu.

Stanley, “O sadece geçmişte yaptıklarından ve denizden bıkip usanmış yaşlı başlı bir adamcağız,” dedi Daisy’ye.

“Tıpkı Büyük Amcam Bart gibi...”

“Hmm. Ben bundan pek emin değilim. Ona niye güvendiğini anlayamadım.

Adam bir caniyeye benziyor.

Tıpkı bir tilki gibi de sinsi,” dedi Daisy.

Ancak Stanley o kadar da iyi bir dinleyici değildi. Birisini dinleyecek olduğu zaman, Daisy'yi dinlerdi ama ne yazık ki ona hoş gelmeyen şeyleri duymazdan gelmek gibi bir huyu vardı.

Stanley arkadaşının sırf yaşlı adamın görüntüsüne bakarak onun hakkında bir karara vardığını düşündü. Bu durum Stanley'yi sinir etmişti. Ama bir süre bunu Daisy'ye söylememeye karar verdi.

Aynı gün, öğleden sonra, Stanley, MacDowell ile ortak bir yanlarının olduğunu keşfetti. Her ikisi de günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirebiliyordu. Birbirlerine kahvaltıda rastlamışlardı ki Bayan Carelli onların kahvaltı ettikleri saatin genellikle öğleden sonra saat üç sıralarına denk geldiğini hatırlattı.

Birlikte kahvaltı sofrasına oturup koyu bir sohbeta daldılar. MacDowell, Crampton

Adası'ndan çok hoşlanmıştı ve Stanley'ye sormak istediği tonla soru vardı.

“Baksana evlat,” dedi. “Beni rahatsız eden bir şey var.”

Stanley, “Nedir o?” diye sordu.

“Ne zaman köyün sokaklarına bakacak olsam, etrafta bir sürü insan olduğunu görüyorum. Ara sıra da köpekler görüyorum ama gördüğün hep aynı köpek değil. Köy büyük, küçük, tüylü, tüysüz, minnacık şişko köpeklerle dolu,” dedi Macdowell.

Stanley onun neyi sormak istediğini anlamıştı.

“Tuhaf olan şu ki bu köpeklerin ortak bir noktası var.”

MacDowell duraksayıp Stanley'ye baktı. Gözlerini kocaman açmış, Stanley'ye doğru eğilmişti.

Stanley gülümseyerek, “Evet?” dedi.

“Köpeklerin hepsi de üç bacaklı, Stanley.

Hepsi üç bacaklı.”

“Kurt yüzünden,”
dedi Stanley. “Sana bu
adanın lanetli
olduğunu
söylemişim.

O yaratığın elinden bir uzvunu kaybetmeden
kurtulan hiçbir köpek yok burada.”

MacDowell hayretle Stanley’ye baktı.

“Vay canına... Buna inanamıyorum. Bu
denli lanetli bir yer görmemiştim hiç! Artık
adada kurt adamların olmadığından emin
misin, Stanley? Ben de dalımı budacağımı kurda
kaptırmak istemem hani...”

“Dalını, budacağını mı? Ha, ne demek
istediğini şimdi anladım,” dedi

Stanley. “Şey, hayır... Adada
kurtadam falan yok artık. Bir
daha da geri gelmeyeceğini
umuyoruz.”

MacDowell, “İyi bari evlat,” dedi.
“Rahatına düşkün yaşlı bir adam için bu iyi bir haber işte.”

Stanley, “Aslında bir konuda senin yardımına ihtiyacım var,” dedi.

“Öyle mi?”

“Şey, şöyle bir durum var: Elimde bir harita var. Hem de çok eski bir harita...”

Ancak MacDowell lafını kesti.

“Aman Stanley, sakın yapma. Sakın bana bir hazine avına çıkacağını falan söyleme.

Hatıraları bir ömür boyu yetecek kadar hazine avcılığı yaptım.

Önüme bir tas sulu yemekten fazla harita çıkmıştır bugüne kadar.

Hep de aynı şey olur: Hazineyi bulmak için çok ama çok uğraşırısın,

sonra bir bakarsın ki birisi senden önce davranmış. Karşıma binlerce kere böyle eski haritalar çıktı. En son hazine avcılığına kalkıştıgımda, beş parasız kalmıştım. Sonra da bu tip işlerle uğraşmayacağıma dair kendi kendime yemin ettim.”

MacDowell sözüne şöyle devam etti:

“Üstelik aklımda yeni bir icatla uğraşma fikri dönüp duruyor. Aklıma böyle bir fikir geldi mi, mümkün değil başka bir şeyle uğraşamam. Acaba çalışabileceğim bir yer biliyor musun?”

Stanley o anda fark etti ki MacDowell gerçekten de yaşlı başlı, kendi halinde bir adam olup çıkmış. Eskiden azılı bir ‘korsan’ olan adamcağızın artık bu taraklarda hiç mi hiç bezi yok. İçini çekip tüm bunları Daisy’ye anlatmak üzere yola koyuldu.

Stanley arkadaşını deniz fenerinde ziyaret ettikten sonra eve dönerken köyde bir

karışıklık olduğunu fark etti. Bir grup insan adliye binasının önüne toplanmıştı.

Stanley bu grubun arasında ona mahkemede yardım eden balıkçının da olduğunu gördü. Adam “Bay Alacakaranlık, Stanley,” dedi. “Seni öldürmeye teşebbüsten hapis cezası aldı. Bunu hak etmişti.”

Stanley binaya biraz daha yaklaştı. Kalabalık bir yandan yumruklarını sallıyor, bir yandan da “Katil!” diye bağırıyordu.

Bayan Alacakaranlık, çocukları Annabelle, Berkeley ve Olive korumalar eşliğinde evlerine götürülüyorlardı. Bay Alacakaranlık da hapishaneye doğru götürülürken kalabalığa bakıp sırtıyordu.

Stanley mahkemeden böyle bir karar çıkmasına çok da sevinmemişti. Artık Bay Alacakaranlık'ın bir tehlike oluşturduğunu hissetmiyordu. Alacakaranlık ailesi ortaya ilk çıktığında, malikanenin sahibi olduğunu iddia etmiş, Stanley'yi canından bezdirmişti. Ancak onlar bir aileydi, üstelik de üç çocuklu bir aile... Evet, tuhaf insanlar oldukları da doğrudu ama bir arada olmaları gerekiyordu.

İşte, Stanley bu nedenden dolayı, mahkemeye kanıt sunmaktan vazgeçmişti. Ancak Crampton Adası'nın tuhaf yasaları, davanın Stanley olmadan sürmesi yönünde etkili olmuştu. Sonuç olarak da Bayan Alacakaranlık kocasını,

çocuklar da babalarını sadece demir
parmaklıkların ardından görmek durumunda
kalacaklardı.

Stanley'nin içi karardı. Neredeyse Edmund
Alacakaranlık tarafından öldürülecek olmasına
rağmen, kendisini sorumlu hissediyordu.

Stanley, malikaneye giden patikaya
yöneldiğinde, Victor ile MacDowell'in elleri

kolları dolu vaziyette dışarı çıkmakta olduklarını gördü.

“Sana iyi haberlerim var evlat. Victor çalışabilmem için bana mum dükkanında yer verecek. İşlerini yoluna koyana dek dükkana ihtiyacının olmayacağını söyledi,” dedi MacDowell heyecanla. “Bayan Carelli de sen onayladığın takdirde bir süreliğine malikanede kalabileceğimi söyledi. Böylece kendime bir yer bulana dek biraz para biriktirebilirim. Ne dersin Stanley?”

“Şey... Evet, tabii ki Mac. Hiç sorun değil.”

“Ah, Stanley, ne kadar iyi kalpli bir çocuksun. Tıpkı bir melek gibisin. Hele bir icadımı sana gösterene dek bekle. Sen *yengeç çorbası* diyene kadar, tonla para kazanmış olacağım.”

Stanley şaşkınlıkla kafasını kaşdı. Bu lafı bir yerde daha duymuştu.

MacDowell ile Victor'ın arkasından

baktıktan sonra, Alacakaranlıklar hakkında duyduklarını Bayan Carelli'ye anlatmak için içeri girdi.

Gece bastırırken mutfaktan Bayan Carelli'nin leziz yemeklerinin hoş kokusu yayıldı etrafa. Derken, Victor ve MacDowell geri döndüler. Victor'ın suratında keyifli bir ifade vardı. MacDowell da ondan farksız gözükmüyordu.

“Ah, Stanley... Meğer ne kadar isabetli bir karar vermişsin,” dedi Macdowell.

En sevdiği sandalyeye oturmuş olan Stanley şaşkınlıkla MacDowell'a baktı.

MacDowell uzun pardösüsünün cebinden bir şey çıkarıp, “Peki, bu ne?” diye sordu.

Stanley adamın elindeki alete baktı. “Şey... Bir değneğe bağlı bir tekerleğe benziyor,” dedi.

MacDowell, “Yok, bilemedin!” dedi. “Bu, Stanley, Crampton Adası Köpekleri İçin

Destek Mekanizması. Çok yakında yaşlı MacDowell bir sürü para kazanacak. Teşekkürler baylar, bayanlar.” Victor ve Bayan Carelli onu alkışlarken adam eğilip selam verdi. Stanley hayretler içinde kalmıştı.

“Ciddi misin?” diye sordu adama. “Yani bunu köydeki köpeklerin sahiplerine mi satacaksın?”

“Evet, evlat. Eğer adada para kazanacaksam, bırak da böyle kazanayım.” MacDowell, tıpkı ünlü kukla gösterisindeki Punch isimli kukla gibi böylesine bir fikir aklına geldiği için keyifliydi.

O gece, Stanley yatak örtüsünü ta kafasına kadar çekip haritada işaretlenmiş yeri bulup bulamayacağını düşündü. Acaba

Alacakaranlıkların bodrum katından öteye gidebilecek miydi?

O sırada, yaşlı MacDowell da yastığının altına sakladığı rom şişesinden usul usul yudumlar alıp kazanacağı servetin hayalini kurmaktaydı.

Edmund Alacakaranlık ise Crampton Hapishanesi'nin soğuk, kasvetli karanlığında hücresinin kapısının ardından kilitlenişini dinliyordu.

Hücresinin demir parmaklıklı penceresi berrak geceyi görmesini engelliyordu.

Buradan dışarı çıkmak imkansız, diye düşündü. Hiç kimse bu şartlar altında uzun süre hayatta kalamaz.

Belki de buradan kaçmak için çılgınca bir şey yapması gerekecekti. Öyle bir şey olmalıydı ki hücrelerinden kaçabilmesi kesin olmalıydı ama aynı zamanda yapacağı şey Crampton Adası halkının üstüne korkunç bir yük bindirmeliydi.

Stanley ile Daisy, MacDowell ile tekrar karşılaştıklarında adamcağız çok üzgün gözüküyordu. Başını ellerinin arasına almış, rıhtımda boynu bükük vaziyette oturuyordu.

“Hey, MacDowell!” diye seslendi Stanley.

“Merhaba, Stanley,” dedi adam keyifsizce.

Stanley, “Neyin var?” dedi. “Daha dün keyfin gayet yerindeydi.”

“Kısaca anlatmak gerekirse, bugün ilk satışımı yaptım ama hem kazandığım parayı iade etmek, hem de planlarımdan vazgeçmek zorunda kaldım,” dedi adam.

İki arkadaş bir ağızdan, “Niye?” diye sordular.

“Senin *değneğe bağlı tekerlek* dediğin şeyi sattığım yaşlı kadın onu bana geri getirdi. Aleti köpeğin ön ayağının olduğu yere bağladığında, her şey yolunda gitmiş.”

“Eee?” dedi Daisy merakla.

“Sonra köpek rıhtıma doğru koşmaya

başlamış ama oraya vardığında duramamış.”

“Eyvah!” dedi Stanley.

“Evet, ben de öyle dedim içimden! Şimdi söyle bakalım, daha önce bir haritaya mı bakmamı istemiştin?”

Stanley arkadaşına bakıp sırttı. En azından aradıkları yardımcıyı bulmuşlardı.

Edmund Alacakaranlık'ın hapse mahkum edilmesi Stanley'nin hoşuna gitmese de bu durum, planını uygulamaya geçirmek için oldukça iyi olacaktı. Görünen oydu ki Grace Alacakaranlık ve çocukları Bay Alacakaranlık'ı ancak karanlık bastıktan sonra ziyaret ediyorlardı. O vakitte sokaklar boşalmış, etrafı kasvetli bir karanlık kaplamış oluyordu.

İşte, günün o vakti hazine avcılığı için ideal bir zamandı.

MacDowell haritaya göz gezdirirken Stanley ile Daisy ona kısaca bilgi vermişlerdi.

“Vay canına, bu haritayı nasıl oldu da çözdünüz?” dedi MacDowell. “Her şeyden emin misiniz?”

“Adımız gibi eminiz hem de,” dedi Daisy.

MacDowell onlarla işbirliği yapmaya ancak şu koşullar altında razı oldu.

Kömürlüğe girerken kimseciklere görünmeyeceklerdi.

İçeri girdiklerinde, yukarı katta bulunan köpeği heyecanlandırmayacaklardı.

En önemlisi de bu işin ne şekilde sonuçlanacağına göre, Stanley ve Daisy, MacDowell’in yardımlarının karşılığını ödeyeceklerdi.

MacDowell, “Eh, minik korsanlar, her şey kulağa gayet iyi geliyor,” dedi kıkırdayarak. “Aslında şu Alacakaranlıkların evine girmeye

çok da hevesli değilim ama sanırım bu şartlar altında yapacak başka bir şey yok.”

Karanlık, Crampton Adası'nın sokaklarını ve binalarını kaplayınca, hazine avcıları meydanadaki sokak lambasının altında toplandılar ve köye yöneldiler. Çocuklar MacDowell'a yeni işinde yardımcı olacakları yalanını uydurmuşlar, ancak bir araya geldikten sonra dosdoğru Victor'ın mum dükkanına gitmişlerdi. Oradan Alacakaranlıkların evini gözetlemek çok kolaydı.

Bir süre mum ışığının altında oturduktan sonra, hapisane ziyaretçilerinin evden çıktıklarını gördüler.

Stanley, Daisy ve MacDowell rahat rahat oturdukları Victor'ın dükkanından çıkıp serin gecenin karanlığına karıştılar. MacDowell'in çarpık bacakları kömürlüğe inen delikten içeri girdikten sonra, iki arkadaş da peşinden gittiler.

MacDowell bir kibrit çakıp bir parça kağıdı tutuşturdu. Stanley de bir mum bulup bunu yanan kağıdın ateşiyle yakınca, etrafı sarı bir ışık kapladı.

MacDowell pardösüsünün içinden uzun bir levye çıkarıp zemindeki taşlardan birini yerinden oynattı. Çocukların da yardımıyla zemini kaplayan tüm taşları bir oraya, bir buraya çekerek kaldırdı.

Nefes nefese vaziyette, "Henüz hiçbir şeye rastlamadık, Stanley," dedi. Adamcağızın altında boncuk boncuk terler birikmişti.

Stanley henüz MacDowell'ın hiç ellememiş olduğu bir köşeyi işaret ederek, "Ya orası?" diye sordu.

Stanley'nin gösterdiği köşedeki taşı yerinden oynatınca, zeminde hissedilen rutubetin nedeni anlaşıldı. Zemindeki taşların altı suyla kaplıydı. Öyle ki Daisy'nin elini suya daldırmasına yetecek kadar da derindi. Daisy elini burnuna götürüp, suyu kokladı.

"Tuzlu su kokuyor," dedi.

MacDowell emin

olmak için yere eğilip suyun tadına baktı.

Stanley mumu yaşlı adamın eğildiği yere doğru tuttu ama hiçbir şey göremedi.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sordu.

“Bekleyeceğiz, Stanley,” dedi MacDowell.

“Ne diye bekleyeceğiz ki?”

“Of yapma, Stanley. Biraz kafanı çalıştır. Bu tuzlu su!” dedi Daisy heyecanla. “Yani, deniz suyu! Gelgit sona erdiği zaman, yer altına inebileceğiz!”

“Haaaa! HARİKA!” dedi Stanley. “Gelgit ne zaman sona erecek?”

“Yarın öğleden sonra,” dedi Daisy.

“O halde sevgili çocuklar, şimdi geri dönsek iyi olacak!” diye bağırdı MacDowell. Adam hazine bulacakları düşüncesiyle zindeleşmiş gibiydi. Yerinden oynattığı son taşı da yerine koydu ancak tam o sırada yukarı katta kapının kapandığını duydular.

Bir an için üçü de panik olmuştu.

Alacakaranlıkların geri döndüğünü düşünen hazine avcıları, çıt çıkarmadan beklemeye başladılar. MacDowell ellerini havaya kaldırıp çocukları sessiz olmaları konusunda uyardı.

Stanley mumu söndürdü.

Yukarıdan sesler geliyordu. Berkeley'nin "Steadman'ın nesi var?" dediğini duydular. Kara köpek etrafı kokluyor, zemine doğru hırıyordu. Berkeley ısrarla, "Neyin var oğlum?" diye sordu.

Belli ki köpek bodrum katından gelen seslerden huylanmıştı. Kesik kesik havlıyor, yere bakıp hırıyordu.

"Berkeley, gidip bodrum katına bir baksana. Onu huzursuz eden bir şey olmalı." Konuşan Grace idi. Kadın kocasını hapisanede ziyaret etmiş olmaktan dolayı asabi bir ses tonuyla konuşuyordu. Üç kafadar, kızların anneleriyle birlikte yukarı kata çıktıklarını duydular.

Berkeley mutfaktan kömürlüğe giden kapıyı

açıp aşağı inmeye başladı. Bodrum katı zifiri karanlıktı. Berkeley etrafını görebilmek için eline bir gaz lambası almıştı. Steadman ise basamakların başında durmuş, aşağı bakarak havlıyordu.

Hazine avcılarını
kuytu bir köşeye
sığınıp sırtlarını
Berkeley'ye
vermişlerdi.
Çocuk elindeki
lambayı onlara
doğru
tutuyordu.
Berkeley'nin
gözüne duvardan

sarkan eski bir yatak örtüsü gibi gözüken şey
aslında MacDowell'ın pardösüsünün arka
kısmıydı. Daisy ve Stanley sıkı arkadaşlarının
pardösüsünün içine saklanıp Berkeley'ye

yakalanmamak için hareketsiz bekliyorlardı.

Berkeley geri geri gitti ve ayağı bir şeye takıldı. Orada bir şey vardı. Tam arkasında, yerde bir şey olmalıydı. Zemini kaplayan taş blokların üstünde duran şey Macdowell'ın hasır şapkasıydı.

Yukarıdan birisi seslendi: "Berkeley, iyi misin?" Konuşan Berkeley'nin ikiz kardeşi Olive'di.

Berkeley, "İyiyim," diye seslendi.

Kardeşi, "Haydi, gel," dedi. "Annem yukarı çıkmanı istiyor."

Karanlıkta saklanmakta olan üçlü derin bir oh çekti. Berkeley ahşap basamaklara yönelmişti.

Üç hazine avcısı hemen kömürlüğe girdikleri delikten yukarı tırmanıp dışarı çıktılar. Ancak çok geçmeden buraya geri dönmeleri gerektiğini biliyorlardı.

Saatler geçmek bilmiyordu. Ertesi sabah kalktıklarında, güneş ışınları çoktan rıhtıma vurmuştu ama Stanley günün bir an önce geceye dönüşmesini istiyordu. Hem o, hem de Daisy, Crampton Adası'nın altında yatan sırrı öğrenmek için can atıyordu.

Stanley, "Gözlerimin önüne muhteşem bir hazine geliyor," dedi. "Parıl parıl parıldayan elmaslar, muhteşem görünümlü altın mücevherler..."

"Umarım haklısındır," dedi Daisy. "Bunca zahmete katlandıktan sonra, böyle bir hazineyi hak ediyorsun doğrusu." Ancak Daisy arkadaşından daha gerçekçi bir bakış açısına sahipti. "Bence bulacağımız şey altınla dolu minnacık bir korsan sandığından başka bir şey olmayacak. Ömür boyu çalışmadan, sakın bir hayat sürmeme yetecek kadar para olsun, yeter," dedi. "Ha, bir de taşları yerinden oynatan adama bir şeyler düşün..." diye de ekledi gülerek.

İki arkadaş rıhtım duvarının üstünde oturuyorlardı. Stanley saatlerdir yengeçlerin ortaya çıkmasını bekliyordu. Tam önüne midye kabuklarını ve kıyıda bulduğu kemik parçalarını dizmişti.

MacDowell yanlarına geldi.

“Bunlar ömrümde gördüğüm en güzel deniz kabukları,” dedi. “Ama burası çok tuhaf bir yer, Stanley. Bu kabukları ve kemik parçalarını alarak, Crampton Adası’nın kanunlarından birini ihlal etmediğinden emin misin?”

“Bildığım kadarıyla adada buna karşı bir kanun yok,” dedi Stanley. “Bunlar sıradan midye kabukları. Üstelik kimseye de ait

değiller. Bunlar bulanın malı.”

Biraz daha güneşin altında oturup gelgitin yavaş yavaş başlamasını izlediler. Suyun yeterince geriye çekildiğinden emin olunca da kalkıp harekete geçtiler. Üçü tek başlarına köye doğru yola çıktılar ve oraya vardıklarında tekrar

bir araya geldiler.

Bu sefer, MacDowell eve girmeyip dışarıda gözcülük edecekti. İki arkadaş da kömürlüğe

gireceklerdi. MacDowell daha sonradan onların peşinden gidecek, üstüne bol gelen giysilerinin nemli bodrum katında sırsıklam olmasına da aldıriş etmeyecekti.

Ancak birisi onları gözetliyordu. Bu kişi sessiz sakin oturmuş, karanlıkta gizlice eve giren kişilerin kim olduğundan emin olmak için gözlerini dışarıya dikmiş bekliyordu.

Bu sırada, hazine avcılarını tek kelime dahi etmeden hareket ediyorlardı. Üçü de konuşup gürültü yaptıkları takdirde, her şeyi tehlikeye atacaklarını biliyorlardı.

Ne de olsa, o güne dek Crampton Adası'nda gizli kalmış bir sırrı açığa çıkaracaklardı.

MacDowell yarı karanlıkta etrafına bakındı. Önceki gece levyesini orada unutmuştu. Onu, duvara yaslanmış vaziyette buldu. Levveyi oraya kendisinin koymadığından emindi ancak bunu eline alıp hemen köşedeki taşı yerinden oynatmaya koyuldu.

Stanley'nin elindeki mumun ışığında taşın altındaki boşluğun derinliği seçilebiliyordu. Evet, zeminin altı karanlık ve rutubetliydi ama buradan bir yere çıkıldığı da kesindi. Dar açıklıktan aşağı basamaklar uzanıyordu.

MacDowell, "Önce siz inin çocuklar," dedi. Çocuklar aşağı inmeye başladıktan sonra, o da peşlerinden gidip bodrum katını sessizliğe gömdü.

Daha doğrusu, onlar böyle zannettiler. Halbuki bir önceki gece Berkeley'den saklandıkları köşede kocaman bir çift göz parlıyordu. Hazine avcıları karanlık boşluğa indikten sonra, ufak tefek birisi saklandığı köşeden öne doğru adım attı ve meraklı bakışlarını yer altına inen basamaklara yöneltti.

Üç hazine avcısı derinlere indikçe, gözlerini kırıştırıp karanlıkta etraflarını görmeye çalışıyorlardı. Daisy boşluğu çevreleyen dar

duvarlara göz ata ata Stanley'nin peşinden gidiyordu. Daisy hızlanıp arkadaşının önüne geçiverdi.

“Stanley, mumu duvara tutsana,” dedi. Elini duvarın kaba yüzeyine dayadı. Mum ışığının aydınlattığı duvarın pürüzlü yüzeyi karanlıkta parıldadı.

Üçü de yaklaşıp duvara bakınca, hayretten nefesleri kesildi. Stanley mumu duvara daha da yakınlaştırdı. Üçü de aynı şeyi görüyordu: Duvarı oluşturan taş yüzey minik minik altın parçalarıyla kaplıydı. Hem de her tarafı... Ancak ileride başka şeyler de vardı. Çaresizlik içinde oradan kurtulamamış olan korsanların çürümeye yüz tutmuş iskeletleri, ağızları açık kafatasları ve çürük tahta parçalarına sıkı sıkıya yapışmış kemikler... İskeletlerden bazılarının göğüs kafesinin içine saplanmış bıçaklar vardı. Bazılarınınmsa kaburgaları kırılmıştı. Öyle gözüküyordu ki

Crampton Adası'nda nice savaşlar yaşanmıştı.

Üçü dehlizin giderek darlaştığı yöne baktılar.

Onlar ilerledikçe, dehliz irili ufaklı farklı tünellere ayrılıyordu. Bir oraya, bir buraya gittiler; aşağı, yukarı ve yana doğru ilerlediler. Girdikleri her tünelin duvarında değerli taşlar vardı.

Üç korsanın şaşkınlıktan nefesi kesilmişti. Öylesine büyük bir şaşkınlık yaşıyorlardı ki

birbirlerine ancak bir iki kelime etmişlerdi.

“Vay canına!” dedi MacDowell. “Hiç böylesine muhteşem bir hazine görmemişim. Şeytan burayı özenle yaratmış. Burası akli başında her adamı gözleri dönmüş bir deniz kurduna dönüştürmeye yeter.”

Stanley'nin onun ne dediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

“Gözlerimizi okşayan bu hazine öyle sıradan bir şey değil, Stanley,” dedi MacDowell.

“Aman sen sen ol, sakın kimseciklere tek bir laf dahi etme. Eger hazinenin yerini öğrenen olursa, yandıgımızın resmidir.”

“Nasıl yani?” dedi Daisy.

“Bakın çocuklar, şimdi kulak kesilin. Görmüş olduğunuz hazine yerin altına falan gömülmemiş çünkü burası bir altın madeni. Bir altın madeninde altın doğal olarak oluşur. Yani altını işlemek için önce madenden çıkarmak gerekir. Buraya kadar anladınız mı?”

“Evet, kaptan,” dedi Stanley. “Anladım.”

“Ya sen Daisy?”

“Evet, evet efendim. Ben de anladım.”

“Eger burada bir altın madeninin olduğu duyulacak olursa, hem Mum Geçidi Malikanesi, hem de köyde gördüğünüz her şey yok olup gider. Hayatınızın sonuna kadar bir sır saklayacaksınız, bunu saklayın.”

Daisy karanlıkta gözlerini kırpıştırıp, “Ne

demek istediğini tam olarak anlayamadım,” dedi.

“Bakın,” dedi MacDowell. “Beni iyi dinleyin. Eger korsanlar Crampton Adası’nda bir altın madeni olduğunu duyacak olurlarsa, soluğu burada alırlar. Hem korsanlar, hem de altın avcıları buraya doluşur, taş taş üstüne bırakmazlar. Madeni yıkacak olurlarsa da adanın dengesi alt üst olur. Siz de kaçacak delik arasınız.”

İki arkadaş birbirlerine baktılar. Daha az önce ağızları kulaklarına varan iki çocuğun suratında MacDowell’in uyarısından sonra ciddi bir ifade oluşmuştu.

Hemen parmaklarının ucunda yürüyerek gerisin geriye, evin bodrum katına döndüler. Zeminden söktükleri taşı da yerine koydular. Ancak onları gizliden gizliye izleyen birisi, kimseciklere gözükmeden bodrumdan ayrıldı.

Edmund Alacakaranlık hücrelerinde uyanmıştı. Etrafı uykuya dalmadan önce olduğu gibi dört duvarla çevriliydi. Daha hapse düşeli kısa bir süre olmuştu ama şimdiden içine bir çaresizlik ve öfke hissi çökmüştü. Oradan kaçmanın bir yolunu bildiği için, hapiste geçirdiği saatler daha da anlamsız hale geliyordu.

O gece onu eşi Grace Alacakaranlık ve çocukları ziyaret etmişti. Genellikle Grace'in kısa bir süre kocasını görmesine izin veriliyor

ama daha onunla bir çift laf edemedi
çocuklarıyla birlikte dışarı çıkarılıyordu.

Bay Alacakaranlık, “Grace, neredeyse aklımı
yitirmek üzereyim,” dedi. “Ay ışığının altında
yürüyüş yapmalıyım. Ayaklarımın altında
toprağı hissetmeliyim. Çocuklarım bu dört
duvarın ardında büyüyecekler ve ben burada
tutsak kalacağım. Özür dilerim Grace, buradan
kaçmak için tek bir yol geliyor aklıma.”

“Hayır, Edmund, lütfen yapma. Biraz bekle.
Eminim ki seni buradan çıkarmanın başka bir
yolu var. Tekrar mahkemeye başvurabiliriz.
Onlar bize bir yol gösterebilir,” diye yalvardı
Grace.

“Bunun başka bir yolu yok. Lütfen kendini
hazırla, beni bu geceden sonra bir daha
görmeyeceksin.”

Dakikalar sonra, Bayan Alacakaranlık
gözyaşları içinde hapisshaneden dışarı çıkarıldı.
Çocukları ardında, ay ışığının altında köye
doğru yürüdü.

Bu sırada, Stanley yatağına uzanmış, uyumaya çalışıyordu. Tüm öğleden sonra, altın madeni zihnini kurcalamıştı. İçi içine sığmıyordu. Bir yandan da MacDowell'in haklı olduğunu biliyordu. Altın madeninden kimseye bahsetmemesi gerekiyordu. Eğer Alacakaranlıkların evinin altında bir altın madeni olduğu ağzından kaçacak olursa, tüm adayı tehlikeye atmış olurdu. Dahası, böylesi bir hatanın sonuçlarına katlanmak

zorunda kalırdı.

Hazine

avcılarını birbirlerine bir söz vermişlerdi. Hayatta kaldıkları süre boyunca Crampton Adası'ndaki altın madeninden tek bir parça altın almayacaklarına dair yemin etmişlerdi.

Alacakaranlıkların evinin bodrum katındaki taşı yerli yerine oturtuktan sonra, sırlarının asla açığa çıkmayacağını düşünüyorlardı.

Ancak Stanley sırrının bir şekilde başkaları tarafından öğrenileceği endişesini taşıyordu. Eğer birileri altın madeninin varlığından haberdar olacak olursa, bundan kendisi sorumlu olacaktı. Yataktan kalkıp gözlerini ovuştura ovuştura pencereye yöneldi. Dalgaların ritimini dövdüğünü görebiliyordu. Gelgit başlamıştı. Stanley o sırada kimsenin madene inemeyeceğini biliyordu.

Bildiği bir başka şeyse, denize her baktığında, Crampton Adası'nın altında yatan irili ufaklı tünellerle dolu, arı kovanı misali altın madeninin aklını kurcalayacağıydı.

Dalgalar geri çekildiği anda endişelenmeye başlayacaktı. Dalgalardan yoksun bir biçimde sere serpe sahili kaplayan kumların güneşin altında kor gibi yanacağını ve böyle zamanlarda madene giden yolun açık olacağını bilecekti.

Peki, ya birisi günün birinde madene giden yolu keşfederse ne olacaktı? Stanley, madene kayalıklardan da gidilen en azından bir yol olmalı, diye düşündü.

Gerçi herkes yer altına açılan bu delikten geçebilecek kadar ufak tefek olmayabilirdi ama Stanley bu düşüncüyü kafasından atamıyordu. Karanlığa bakarken

“Auuuuuuuuu” diye bir ses duydu.

Kalbi korkudan gümbür gümbür atmaya başladı. Bu sesi daha önce de duymuştu. Ama bu ses onun bildiği ses olamazdı.

“Auuuuuuuuuuuu!” Sesi yine uymuştu. Ama uluma sesi bu sefer daha yakından gelmişti. Sanki uluyan yaratık yeni

yeni kendine geliyormuş gibi daha canlı bir biçimde uluyordu.

Ses köyde yankılanmaya başladıkça, evlerin ışıkları da teker teker yanmaya başladı. Herkes perdelerini sıkı sıkıya örttü.

İşte o anda, Stanley köyün içinde dolanan uzun ince, kapkara bir şekil gördüğünden emin oldu.

Gözlerini tekrar ovuşturdu. "Hayal görüyor olmalıyım," dedi kendi kendine. Sonra, tekrar yatağına uzandı.

Ancak Stanley uykuya daldığında dahi uluma sesi devam etti. Stanley rüyasında kurtadamin köye geri döndüğünü gördü. Koca canavarın peşine düşmüştü; onu kaçakçıların madenine kadar takip ediyor, upuzun karanlık tünellerden geçiyor, taşların kayalıkların üstünden atlıyordu, ancak ona yetişemiyordu. Kurt madene ondan önce varıyor ve bir şeyi ya da birisini ele geçiriyordu. Aniden tüm

adada dehşetli bir ses yankılandı.

Stanley irkilip uyandı. Artık dışarıda çıt çıkmıyordu. Gece olabildiğince sessizdi.

Stanley bir süre sonra uykuya yenik düştü ama ona sorsanız kendisini bütün gece gözünü dahi kırpmamış gibi hissediyordu.

Derken, malikanenin kapısı çalındı. Stanley yatağının yanında duran saate bakınca, henüz vaktin erken olduğunu gördü. Bayan Carelli ona sesleniyordu.

“Stanley! Stanley! Aşağı gelebilir misin?” Stanley bir aksilik olduğundan emindi. Hemen yataktan fırlayıp giysilerini üstüne geçirdi ve merdivenlerden aşağı indi.

Bataklıktaki çingene kampındaki arkadaşı Bartley ve yaşlı Greta gelmişlerdi.

Bayan Carelli, “Stanley, otursana,” dedi. Ama Stanley herkesin suratındaki ciddi ifadeye bakakalmıştı.

Ne gülümseyen, ne de merhaba diyen

vardı. Sabahın köründe misafirlige gelmediklerine göre, bir sorun var demekti.

Kötü bir şey olmuş olmalıydı!

Stanley, “Ne oldu?” diye sordu.

Bartley, “Kardeşim Phinn,” dedi. “Gecenin bir yarısı saldırıya uğradı. Bir yaratık onu karanlığın içine çekiverdi. Ada kurtadamın lanetinden kurtulamadı, Stanley.”

Stanley'nin midesine feci bir ağrı girdi. Onlardan olanları bir kez daha anlatmalarını istedi. Bir gece önce olanları tekrar duysa, sanki kurtadamın geri döndüğünden emin olacaktı ama bu hayatta duymak istediği son şeydi.

Aniden içinden bütün gücünün çekildiğini hissetti. Bayan Carelli, Stanley'yi omuzlarından

tutup bir sandalyeye oturttu.

Stanley, “Hayır!” diye bağırdı. “Phinn’e bir şey olmasına dayanamam. Ona kurtadamın saldırdığından emin misiniz?” Derken, aklına gece duyduğu uluma sesi geldi. Önce tuhaf bir ses duymuş, sonra köydeki evlerin ışıklarının teker teker yandığını görmüştü. Daha sonra da kapkara bir yaratık köyün içinden geçmişti. Stanley gördüğü şeyin o olduğundan emindi. Kurtadamı *gerçekten* de görmüştü.

Bartley, “Phinn tek başına meyhaneden eve dönüyordu,” dedi. “Meyhaneye birlikte gitmiştik ama oradan aynı zamanda çıkmadık. Balıkçı dostlarımla sohbete dalmıştım. Phinn geri dönmek isteyince, bataklığa varmadan ona yetişeceğimi söylemiştim, ama bataklığa gittiğimde çok geç kalmıştım.”

Bartley kafasını önüne eğip yanaklarından süzülen gözyaşlarını gizlemeye çalıştı.

Phinn gibi iyi bir adamı gözyaşlarıyla

anarken
hapishanede bir
kargaşa
yaşanmaktaydı.
Gardiyan
hücreleri kontrol
ediyordu. Aslında

hücrelerin çoğu, kısa süre önce gelen tuhaf tutuklunun hücresi hariç boştu. Koridorun sonundaysa ömür boyu hapse mahkum edilmiş olan Edmund Alacakaranlık'ın hücresi vardı.

Gardiyan hücrenin kapısını açıp kafasını içeri uzattı. Hücrenin bomboş olduğunu görünce

hayretten
neredeyse küçük dilini
yutacaktı. Pencerenin demir
parmaklıkları zorlanarak açılmıştı.

Hücrenin bir köşesinde duran bir çift
ayakkabı ve eski püskü giysiler, Edmund
Alacakaranlık'ın orada bulunduğuna dair tek
kanıtı.

Phinn'in kurtadamin saldırısına uğramasından sonra, adada bir şeyler değişmeye başladı. Gözcüler gözetleme kulelerindeki yerlerine geri döndüler. Köylüler kurtadamin geri döndüğünden emindiler. Stanley gözetleme kulelerine tırmanan köylüleri endişeyle odasının penceresinden izliyordu.

Korku dolu, kasvetli günler geri gelmişti. Üstüne üstlük, Stanley, Phinn gibi iyi bir dostunu kaybettiği için çok üzgündü. Phinn'in

bataklıktaki mezarına sadece deli gibi esen sert bir rüzgar eşlik ediyordu.

En kötüsü de çingenelerin adayı bir kez daha terk etmeye karar vermiş olmalarıydı.

Günün birinde, ada eski huzuruna kavuştuğunda oraya geri döneceklerini biliyorlardı ama eskiden onları adadan ayırmaya zorlayan dehşetli yaratık geri dönmüştü.

Stanley ile Daisy, Carellilerle ve bir avuç

köylüyle birlikte rıhtıma inmişler, çingenerlerin ahşap arabalarının sıra sıra önlerinden geçişini izlemişlerdi. Birbiri ardına dizilmiş vagonlar tepelere doğru çıkıp nihayet kayalıklara ve feribotun kalkacağı iskeleye varmıştı.

Vagonlardan biri durdu ve içinden Bartley çıktı. Adamın iri cüssesi vagonun daracık kapısından dışarı zorlukla çıkmıştı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu. Vagondan iner inmez, Stanley ile Daisy'ye sarıldı.

“Stanley, adadan ayrılmadan önce bunu sana vermek istedim,” dedi gözyaşlarını güçlükle

zaptederek. Stanley'nin eline bir şey tutuşturdu. Bu, Phinn'in şapkasıydı.

“Şapkasının ona uğur getirdiğine inanırdı,” dedi. “Ne yazık ki öldürüldüğü gece şapkasını takmamıştı.”

Stanley ve Daisy, ona ve Greta'ya adada kalmaları için yalvardılar. Vagonlarını bataklıkta bırakıp malikanede kalabilirdiler. Hep birlikte orada yaşamaları zor olurdu belki ama malikane yeterince büyüktü nasıl olsa.

Ancak çingeneler oradan ayrılmaya kararlıydılar. Daha doğrusu, kurtadamın geri

dönüşünü adadan ayrılmaları için bir işaret olarak görüyorlardı.

“Stanley, bir gün geri döneceğiz. Geri döndüğümüz zaman, burada olacağına dair bize söz ver,” dedi Bartley. Stanley’nin elini öyle hararetle sıkıyordu ki neredeyse çocuğun kemiklerini ezecekti.

“Burada olacağım,” dedi Stanley. Gözünden akan bir damla yaşı elinin tersiyle sildi. “Sizi bekliyor olacağım.”

Feribot rıhtımdan uzaklaşıp minnacık kalana dek orada bekleştiler. El sallayan çingeneler, feribotu izleyen martılardan ayırt edilemeyecek hale gelene dek kimse rıhtımdan ayrılmadı.

Malikane’ye geri döndükten sonra, valilikten gelen bir görevlinin her yere bir ilan yapıştırdığını gördüler.

Stanley ve Daisy göz göze geldiler. Hayır,
bu olamazdı!

Edmund Alacakaranlık hapisten kaçmıştı!

“Bunu nasıl yapmış olabilir?” dedi Stanley.
“O hücrelerin pencereleri demir parmaklıklarla çevrili.”

Sonra durup düşünmeye başladı.

Daisy, “Ne oldu Stanley?” diye sordu.

“Şey, yani... Bir şey yok da aklıma bir şey geldi. Ama bunun doğru olmadığına eminim.”

İki arkadaş ilana bakakalmışlardı. Daisy
“Eee, haydi ama Stanley,” dedi. “Bana da söylesene aklından geçenleri.”

“Hatırlıyor musun, Alacakaranlıklar malikaneye ilk geldiklerinde, Greta bize onlar hakkında bir şey anlatmıştı.”

“Yani, onların atalarından birinin bir kurtadam olduğunu ve aile fertlerinden birinin bu lanetten kurtulduğunu mu kast ediyorsun?” dedi Daisy.

“Evet,” dedi Stanley suratını buruşturup.
“Kurtla arasında doğrudan kan bağı var olan ve malikaneyi ilk inşa ettirmiş olan kişiden

bahsediyorum: Brice Alacakaranlık. Bu adam kurtadam tarafından ısırılmıştı ama hayatta kalmayı başardı. Daha sonra da çoluk çocuğa karışıp kurtadam özelliklerini nesiller boyunca devam ettirdi.”

“*Edmund Alacakaranlık* kurtadam mı yani?” dedi Daisy şaşkınlıkla.

Stanley pek emin değildi. “Bu mümkün,” dedi. “Dediğim şeyin kulağa çok saçma geldiğini biliyorum ama Edmund parmaklıkları başka nasıl açabilir ki?”

O sırada konuşmaları bölündü.

“Vay canına! Daha neler duyacağım bakalım? Önce suçlular hapisaneden kaçıyor, sonra kurtadamlar ortaya çıkıyor, daha sonra da insanlar arkalarına dahi bakmadan adadan kaçıyorlar! Tüm ada çıldırmış olmalı, Stanley.”

Konuşan MacDowell idi. Adam kafasını kaşıya kaşıya ilana bakıyordu.

Hep birlikte konuşa konuşa yürümeye

başladılar. Çok geçmeden kendilerini mum dükkanının önünde buldular. Dükkanın kapısı aralıktı; Victor içerideydi ve çalışmaya başlamıştı.

İçeri girip ona merhaba dedikten sonra, biraz laflamak için oturmaya karar verdiler. Son günlerde olan biteni konuşup neler olabileceğini tartıştılar.

Bu arada, Daisy oturduğu yerden Alacakaranlıkların evini görebiliyordu. Derken, hiç hoşuna gitmeyen bir şeye şahit oldu. Stanley'ye hafifçe dirsek attı. İkisi de bakışlarını Alacakaranlıkların evine çevirdi.

Berkeley evin arka tarafına geçmişti. Onun kömürlüğe açılan deliğin kapağını kaldırdığını ve içeri girdiğini duymuşlardı. Berkeley'nin kız kardeşleri mutfaktaydı ama onun evin tam altında olduğundan habersizdiler.

MacDowell da Berkeley'nin ne yaptığını anlayınca korkuya kapıldı. Ne yapmaya

çalışıyordu bu çocuk? Neler biliyordu?
Alacakaranlıkların bodrumunda ne işler
çevirdiğini nasıl anlayacaklardı?

Ertesi gün Berkeley'yi yeniden gördüklerinde vakit öğleden sonra sularıydı. O sabah Daisy amcasıyla birlikte erken saatlerde balığa çıkmıştı. Geri döndüklerinde Bayan Carelli'ye de götürecektik kadar balık yakalamışlardı. Daisy balıkları malikaneye götürdüğünde, biraz orada oyalandı. Dışarı çıkıp bahçede güneşlenmeye başladılar. Kıyıdan çekilen dalgaları izlerlerken Stanley'nin aklına o anda madene girişin açık olduğu geldi.

Derken, Berkeley'nin koşa koşa rıhtımdan köye doğru gittiğini gördüler. Çocuk tek başınaydı ve suratında hınzır bir ifade vardı. Stanley hemen ayağa kalkıp Berkeley'nin her hareketini dikkatle izlemeye başladı. Çocuk doğrudan köye yönelmişti ve gözden kayboluvermişti.

“Yürüyüş yapmak isteyen var mı?” diye sordu Stanley.

Hazine avcılarını hemen ayaklanıp Berkeley'nin peşine düştüler.

Stanley'de mum dükkanının yedek anahtarı vardı. Dükkana girip Alacakaranlıkların evini gözetlemek kolay olacaktı. Hemen meydanadaki dükkanların ve evlerin arka tarafına dolanıp Victor'ın dükkanına arka kapıdan girdiler. Doğru pencereye koşup suratlarını cama dayadılar ve olan biteni görmeye çalıştılar.

Ancak üçü de pencereye koşayım derken

etraftaki mumları yere devirmişlerdi. Mumların her biri yere düşerken çıt diye ortadan kırıldı ve zeminde oraya buraya yuvarlandı.

Pencereden dışarı bakınca, ufak bir çocuğun

evin arka tarafına doğru gittiğini gördüler. Kulak kesilip dinlemeye başladılar. Güm! Evin arka tarafındaki kapak açıldı ve kapandı.

“Acaba oraya neden evin içinden inmiyor?” dedi Daisy. “Sanırım, o da bizim gibi düşünüyor,” dedi Stanley. “Kimsenin onu görmesini istemiyor olmalı. Annesi onun ne kadar haylaz bir çocuk olduğunu, sürekli yaramazlık peşinde olduğunu biliyor.”

“Çok haklısın,” dedi Daisy. Üçü birlikte tekrar dışarı çıktılar. Köy ahalisi sıcaktan kendini kumsala atmıştı ve ortalık süt limandı.

Hazine avcıları bodrum katına nasıl gideceklerini düşünmeye başladılar.

Bunu sessizce yapmalıydılar. O yüzden dikkatlerini üstlerine

çekmeden içeri girmenin ve Berkeley'nin peşine düşmenin bir yolunu bulmalıydılar.

Ancak delikten aşağı kaymak pek akıllıca olmazdı. Çünkü gürültü yapmış olurlardı. Delikten her aşağı kaydıklarında güm diye bir ses çıkıyordu ve kendilerini yerde yuvarlanın vaziyette buluyorlardı. İçeri girmenin gerçekten de başka bir yolu yoktu.

Yoksa var mıydı?

MacDowell, “Buldum!” dedi aniden. Sonra çocuklara akıl almaz bir fikirden bahsetti. Daisy bu fikrin işe yarayıp yaramayacağından emin değildi. MacDowell’ın Stanley’nin ayak bileklerine sıkı sıkıya yapışmasını ve aşağıya göz atabilmesi için onu baş aşağı delikten aşağı sarkıtmasını izledi.

Eğer Stanley sağ ayağını oynatırsa, MacDowell onu daha da aşağı sarkıtacaktı. Ya sol ayağını oynatırsa? Bu, tehlikeli bir durum var manasına gelecekti ve MacDowell onu yukarıya çekecekti. Zifiri karanlıkta orada neler olup bittiğini nereden bileceklerdi? Eğer

Edmund hakkındaki düşünceleri doğruysa, o halde Berkeley ona su ve yiyecek götürmüş dahi olabilirdi.

İşte, Stanley'nin MacDowell'a olan güvenini göstermesinin tam sırasıydı.

Ama Stanley ne bir şey görebiliyor, ne de duyabiliyordu. Etraf kapkaranlıktı ve içeriden çıt bile çıkmıyordu. MacDowell onu daha da aşağı sarkıttı ama çok geçmeden Stanley'yi tutmakta zorlanmaya başladı.

“Ah, Stanley, yaşlı Macdowell artık eskisi gibi güçlü kuvvetli değil,” dedi. Tam o

sırada, Stanley'nin bileklerini bıraktı ve onun aşağıya doğru kayışını izlemek zorunda kaldı. Stanley aşağı kaydıkdan az sonra GÜM diye bir ses çıktı. Stanley bodrum katını boylamıştı.

“Şey, özür dilerim evlat. Sırtım ağırlığına daha fazla dayanamadı,” dedi MacDowell kafasını delikten içeri sarkıtıp. “Beni duyabiliyor musun?”

Stanley cebinden bir parça mum çıkarıp yaktı ve odaya şöyle bir göz attı. Berkeley orada değildi. Ancak odanın köşesindeki zeminin üstündeki taş kaldırılmış, madene giden gizli yol açılmıştı.

Stanley, “Ah şu küçük şeytan!” dedi. “Çabuk buraya gelin!”

Daisy ve MacDowell hemen delikten aşağı kayıp Stanley'nin yanına gittiler.

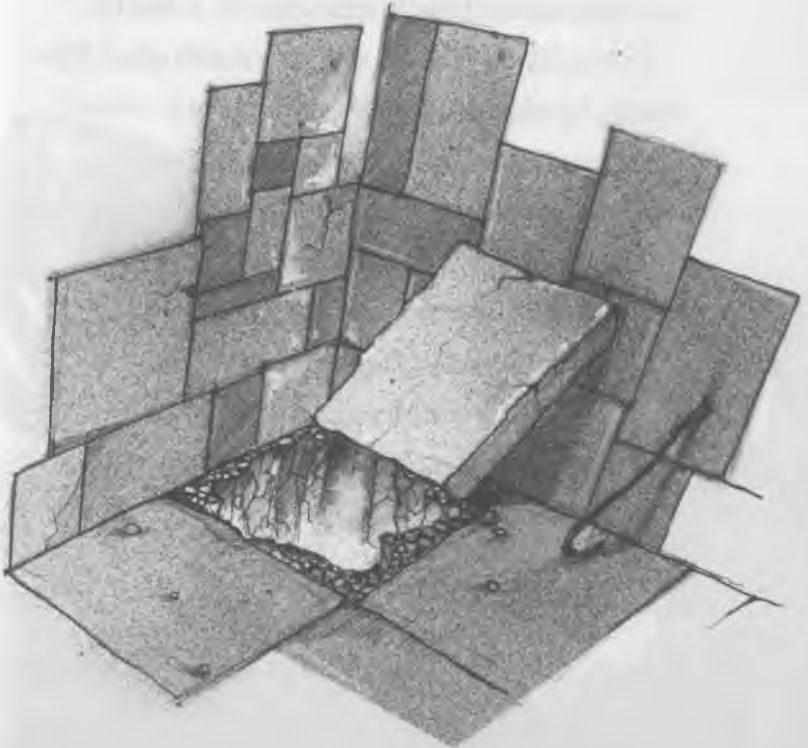
Stanley hayretle, “Sizce Berkeley bu ağır taşı nasıl yerinden oynattı acaba?” dedi. “Tek başıma benim o taşı kaldırmam mümkün değil.

Berkeley benim yarım kadar.”

“Stanley, sessiz ol. Diğerleri yukarı kattalar,”
diye fısıldadı Daisy.

MacDowell çenesini kaşıyıp düşünceli
düşünceli gözlerini kıstı.

“Hmmm. Diğerleri yukarıda olabilirler Daisy
ama eminim ki aşağıda da birisi var. Haydi,
gidelim,” dedi Stanley ısrarla. “Onu bulmalıyız.”

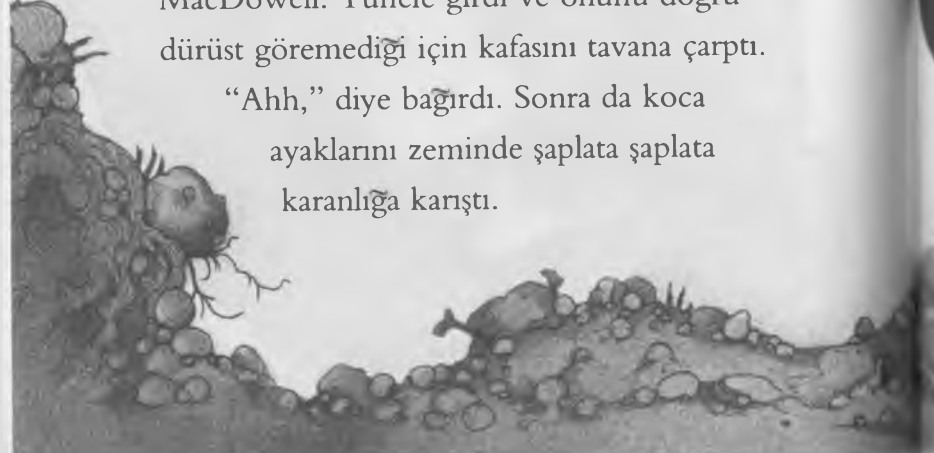
Böylece kapkaranlık gizli geçitten aşağı inmeye başladılar. MacDowell cebinden birkaç tane mum çıkarıp çocuklara verdi.

İlerisini işaret edip, “Ben şu yöne gideceğim,” dedi. “Siz de şuradan devam edin.” Geçidin diğer iki yanındaki tüneli gösterdi. “En uçta buluşuruz. Eğer içimizden biri o küçük...”

Daisy, “MAC!” dedi sert bir ses tonuyla. “Eğer onunla karşılaşacak olursak çok ama çok dikkatli olmalıyız. O çocuk bu adadaki en büyük sırrı keşfetti. Ona çok da yüklenmemek gerek.”

“Evet kızım. Çok haklısın,” dedi MacDowell. Tünele girdi ve önünü doğru dürüst göremediği için kafasını tavana çarptı.

“Ahh,” diye bağırdı. Sonra da koca ayaklarını zeminde şaplata şaplata karanlığa karıştı.

Üç hazine avcısı tek başlarına ayrı tünellere daldılar. İlerledikçe tünel hem daha da serinledi, hem daha da karanlıklaştı. Daisy tünelde ilerledikçe, duvarlara bir parça mum yapıştırmayı önermişti. Böylece, geri dönerken yollarını rahatlıkla bulabilirlerdi.

Bu sırada, Stanley'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Elindeki mumu duvara tutunca,

parıldayan altın parçacıkları gözlerini

kamaştırdı. Tüneli oluşturan duvarların her yanında altın parçacıkları vardı. Aslında ada başlı başına kocaman bir korsan hazinesiydi. Stanley durup kayaların içindeki iskelet ve kemik parçalarına göz attı. Bunlar da tıpkı altın parçacıkları gibi tüm duvarları süslüyordu.

Hiç kuşkusuz ki korsan

iskeletlerinin her birinin apayrı

hikayeleri vardı. Yüzlerce yıl önce, sadece bu adaya varabilmek için yelken açmış, madenin altını üstüne getirmiş olmalıydılar. Burada yüzlerce korsan savaşıyordu; o anda bile iskeletleri hazine ele geçirmek için öne atılmış gibi duruyordu.

Tünelin dip taraflarında hava daha serindi. Duvarlarsa hâlâ nemliydi.

Dar dehlizin sonlarına doğru ışık da gitgide azalmıştı; artık duvarlar

Stanley'nin kollarını ve omuzlarını sıyrıyordu.

Stanley gördükleri karşısında kendisini o denli kaybetmişti ki bir an için orada ne

aradığını hatırlamak için

kendi kendisini çimdiklemek zorunda kaldı. Madene Berkeley'yi aramak için girmişti ve fazla vakitleri de yoktu. Alacakaranlıklardan biri her an bodrum katına inebilir, zemindeki taşlardan birisinin yerinden oynatıldığını fark edebilirdi.

Bu arada, Daisy bir ses duydu. Sanki birisi etrafı çevreleyen duvarlara vuruyordu. Ses tüm tünel boyunca yankılanıyor, bundan dolayı da ses bir hayli yüksek çıkıyordu. Daisy mumunu öne doğru tutup gözlerini kısarak etrafını daha iyi görmeye çalıştı. Görünürde hiçbir şey yoktu. Biraz daha ilerledi.

Tüneller belirli mesafelerde yüksek tavanlı kocaman boşluklara ayrılıyordu.

Bunlar ufak ufak
mağaralar meydana

getiriyor ve daha ileride daha da minik geçitlere ayrılıyordu.

Daisy bu mağaralardan birine girdiğinde, cılız bir mum ışığının altında duran Berkeley'yi gördü.

Daisy hiç kımıldamadan onu izlemeye başladı. Çocuğun elinde minik bir çekiçle keski vardı. Bunlarla kayayı oymaya çalışıyordu. Arada sırada yere kayadan minik bir parça düşüyordu. Berkeley de bu parçaları toparlayıp bir çantanın içine dolduruyordu. Mumu duvardaki bir oyuga iliştimişti; böylece her iki elini de kullanarak çalışabiliyordu.

Daisy tam, "Hay küçük şeytan," demişti ki elindeki mum aniden mağaraya dolan cereyanda sönünce zifiri karanlıkta kalıverdi.

İçeri Stanley girmişti. Stanley elindeki mumla Daisy'nin sönen mumunu tekrar yakınca, biraz olsun etraflarını görebildiler.

MacDowell kendi elindeki mumu bir yerde

düşürmüştü. Mağaranın ilerisinden, ellerinin ve dizlerinin üstüne çökmüş vaziyette ilerleyerek çıkageldi. Berkeley onu görünce korkuyla sıçradı.

“Ooo kimler varmış burada böyle? Bu, yaşlı Davy Jones’un madeninden altın çıkararak minik bir korsan değil mi? Seni sefil fare, gel bakayım buraya!” diye bağırdı MacDowell. Daisy onu daha önceden uyardığı halde, yaşlı adam kendisini tutamayıp çocuğa bağırmişti.

MacDowell hemen ayağa kalkıp çocuğun üstüne atıldı ama çocuk ondan çok daha çevikti. Mumunu dahi eline almaya zahmet etmeden, karanlık tünele dalıverdi.

Daisy, “Karanlıkta fazla uzağa gidemez,” dedi. Sonra hep birlikte Berkeley’nin arkasından koşmaya başladılar. Ancak Stanley, Alacakaranlık ailesinin gece uyanık kalmalarından dolayı az ışıktaki hareket etmeye alışık olduklarını biliyordu. Berkeley karanlıkta

madenden çıkmakta hiç mi hiç zorlanmayacaktı.

Bu sırada, Berkeley onlara yakalanmamak için bir ok gibi tünelin içine doğru fırlamıştı. MacDowell en önden gidiyordu, peşindeyse Stanley ile Daisy vardı. Kafasını tavana çarpmamak için uzun ince bedenini kamburlaştırmıştı ama gözleri de artık eskisi kadar keskin değildi. Berkeley mum ışığı olmadan dahi ondan çok daha süratli bir biçimde hareket ediyordu.

Hazine avcıları ufak bir mağaraya vardılar. Stanley ve hemen arkasından da Daisy, MacDowell'in yanından geçtiler.

Ancak çok geç kalmışlardı. Berkeley'yi bir an için görür gibi olsalar da çocuk yine ortadan kayboluvermişti.

İşin kötüsü yollarını da kaybetmişlerdi. Koşturup dururken girip çıktıkları mağaraların duvarlarına herhangi bir işaret de koymamışlardı.

Üçü birden oldukları yerde kalakaldılar. Kulak kabartınca, Berkeley'nin ayak seslerini hâlâ duyabildiklerini fark ettiler; çocuk oradan hızla uzaklaşıyordu. Ancak ayak seslerinin nereden geldiğini anlayamıyorlardı. Sesler dört bir yanda yankılanıyordu.

Onu bulmaktan başka bir seçenekleri kalmamıştı. Uzunca bir süredir madendeydiler ama Berkeley'yi ararken bunu hep birlikte yapmaya karar verdiler. Eğer içlerinden biri kaybolacak olursa, *üçü de* vakit kaybedecekti. Ellerini ceplerine sokup birer mum çıkardılar.

O sırada dışarıda dalgalar tekrar altın sarısı kumları ıslatıp koyu kahverengi bir renge boğarak sahili doldurmaya başlamıştı.

Deniz süratle kıyıyı dolduruyordu; çok geçmeden bembeyaz köpüklü bir dalga sahili çevreleyen kayanın içindeki minnacık bir deliğe doldu. Yengeçler ve diğer ufak deniz yaratıkları

da dalgayla birlikte bu delikten içeri girdi.

Kayanın üstünde başka delikler de vardı ama dalga kaçakçıların madeninin en derin yerini ılık deniz suyuyla doldurmuştu bile.

Üç arkadaş o kadar uzun bir süre boyunca madende kalmışlardı ki hava kararmaya başlamıştı. Tabii, onlar bunun farkında değillerdi. Dışarıda hâlâ günlük güneşlik bir gün geçiren köy halkının sahilde güneşlendiğini ve dalgaların henüz kıyıya varmadığını sanıyorlardı.

Bayan Carelli, malikanenin önündeki patikada durmuş, nıhtıma bakıyordu.

Nereye kaybolmuştu herkes? Akşam yemeği

sofraya konmuştu. Kahya ufkun açık mor bir renge bürünmesini ve havanın yavaş yavaş kararmasını izledi.

O sırada, madenekiler hâlâ Berkeley'yi arıyorlardı. Zaman zaman çaresizliğe kapılmalarına rağmen, Stanley ufacık bir ipucu bulmuştu: Berkeley'nin topladığı altın parçaları çantasından oraya buraya savrulmuştu ve onun gittiği yönü belli ediyordu. Ellerindeki mumların ışığının aydınlattığı zemindeki altınlar parıl parıl parılıyordu.

Üç kafadar altın parçalarını izlediler ama sonra gitgide daha da derin bir tünele girdiklerini fark ettiler. İşte bu, hiç hesapta olmayan bir durumdu.

Tam o sırada, ta uzakta Berkeley'yi gördüler. Çocuk ilerlerken sürekli olarak dönüp arkasına bakıyordu. Su ise ayak bileklerine kadar gelmişti ve bunun ne anlama

geldiğini üçü de gayet iyi biliyordu. Artık kaybedecek vakitleri kalmamıştı. Kim bilir madende ne kadar derinlere inmiş, ne kadar mesafe kat etmişlerdi. Üçünün de nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu.

Berkeley'ye seslenmeyi denediler.

“Berkeley, bekle! Berkeley her şey yolunda. Başın dertte falan değil ama fazla vaktimiz yok! Gelgit yükselmeye başladı!”

İlk önce Berkeley'nin onları duymadığını sandılar ama çocuk bir süre sonra durup onlara doğru döndü.

“Gelgit yükseliyor da ne demek?” diye seslendi. Sesi her yerde yankılandı. Suratında sevimsiz bir ifade vardı.

Ellerini ceplerine sokmuştu.

“Bak

Berkeley, başın dertte değil. Hemen buradan çıkmamız gerekiyor. Çok geçmeden her yeri sular kaplayacak. Hemen geri dönmeliyiz,” diye seslendi Daisy.

“Yalan söylüyorsun. Altınlarımı alacaksın!” dedi Berkeley.

Stanley, “Yalan falan söylemiyoruz,” dedi. “Altınlar da umurumuzda değil. Eğer geri dönmeyi başaramazsak, hepimiz boğulup öleceğiz.”

“Öyle mi?” dedi Berkeley.

“Evet, ÖYLE! Seni sefil fare,” diye homurdandı MacDowell. Stanley adamı susturmak için kaburgalarına dirsek attı. “Ahh, Stanley. Canımı acıttın,” diye sızlandı yaşlı adam.

“İyi olmuş,” dedi Stanley tıslar gibi. “Haydi, işimize bakalım, Mac.”

Daisy en sevimli ses tonuyla, “Berkeley, neden yanımıza gelmiyorsun? Birlikte geri

dönebiliriz. Eminim ki sen yolu çok iyi biliyorsundur,” dedi.

“Geri dönmek istemiyorum. Burası güzel,” dedi Berkeley.

MacDowell sinirden dudaklarını ısırmaya başlamıştı. Berkeley’yi boğazından tuttuğu gibi onu yerlerde sürükleyerek madenden çıkarmaya hazırdı.

Berkeley arkasını dönüp kaçmaya başladı. Daha doğrusu kaçmaya yeltendi. Biraz ilerlemişti ki kendisini beline kadar suyun içinde buldu. Bağırıp çağırmaya başlayınca, üç arkadaş hemen yardıma koştular. MacDowell ince uzun elleriyle onu tuttuğu gibi köpüklü suyun içinden çıkarverdi.

“Çantamı düşürdüm. Bütün altınları kaybettim!” diye bağırdı Berkeley.

MacDowell, “Bu hiç önemli değil,” dedi. “Tıpkı ıslak bir kedicige benziyorsun.”

Berkeley yaşlı adama tekmeler savurmaya başladı.

“Kendine hakim olsan iyi olur, yoksa seni suya geri bırakmak zorunda kalacağım.”

Berkeley hemen durdu. Sudan nefret ederdi. Stanley de bunu biliyordu. Aile Mum Geçidi Malikanesi'nde kaldığı zaman, Berkeley banyo yapmamak için fellik fellik kaçardı.

MacDowell, “Aferin sana,” deyip çocuğu bir taşın üstüne bıraktı ve elindeki mumu suratına tuttu. “Şimdi beni iyi dinle.”

Stanley, “Şey, Mac, istersen konuşmayı ben yapayım,” dedi. Berkeley'ye niye madendeki altınlardan alamayacaklarını, bunun tüm ada için ne büyük bir tehlike olduğunu açıkladı. Çocuk onu dinlerken suratını elinden

geldiğince ekşitmişti. Ancak bu şartlar altında, Stanley onun bu haberi yine de iyi karşıladığını düşündü. Belki de Berkeley gecenin bir vakti onlar olmadan geri dönemeyeceğini biliyordu. Ya da Stanley'nin bodrum katından madene açılan dehlizin girişini tıkayacağını planladığını sanıyordu.

Tabii, önce oradan sağ salım dışarı çıkmalıydılar.

Bay ve Bayan Carelli dışarı çıkıp onları aramaya başlamışlardı. Hava çok geçmeden kapkaranlık olacaktı ve henüz bakmadıkları çok az yer kalmıştı. Mum dükkanına gitmişler, tüm köyün altını üstüne getirmişlerdi. Malikanede kimseciklerin olmadığını biliyorlardı. Bu saatte kimse bataklığa gitmeye de cesaret edemezdi çünkü ismi lazım değil geri gelmişti.

O sırada, balıkçılardan biri erkenden gözetleme kulesindeki yerini almaya gelmişti.

Bayan Carelli'ye havanın tamamıyla
kararmasına bir saat kadar kaldığını hatırlattı.
Bayan Carelli öfkeden çılgına dönmüştü.

★

Berkeley geri dönüş yolunu hiç hata yapmadan hatırlamıştı. Hiç tereddüt etmeden, bir sağa, bir sola sapmış, tünellerden birine girip diğerinden çıkmıştı. Tıpkı ıslanmış bir kanalizasyon faresi gibi evin bodrum katına giden yolu bulmuştu.

Sonra aniden durdu ve arkasını döndü.

“Stanley, sana yolun yarısını ancak geri döndüğümüzde benimle oynamaya söz verersen göstereceğim,” dedi sırtarak.

“Berkeley, eğer bizi buradan çıkarmayı başarırsan, yarın bütün gün seninle oynarım. Birlikte Steadman’ı gezintiye çıkarınız, sahilde koşu yapmaya gideriz, balığa çıkarız ama lütfen şimdi bizi bir an önce buradan çıkar. Su gitgide yükseliyor ve daha eve yaklaşamadık.”

Berkeley ağız kulaklarına vararak, “Gerçekten de bütün gün oynayacak mıyız?” diye sordu.

“Evet, gerçekten de bütün günümü seninle oynayarak geçireceğim,” dedi Stanley. İçinden

doğruyu söylediğini düşündü çünkü Berkeley ile birlikte olacak olsa da sahilde yürüyüş yapmak, balığa çıkmak ve diğer keyifli aktiviteler o anda ona birer hayal gibi geliyordu.

Teker teker mumları söndüğünden, artık birbirlerini dahi zar zor görebiliyorlardı. Ellerinde başka yakacak bir şey de yoktu. Stanley midesinin guruldadığını hissedince, aradan epey zaman geçmiş olduğunu anladı.

“Haydi, gelin o halde!” dedi Berkeley. Sonra da minnacık bir yarıktan içeri girip emekleyerek ilerlemeye başladı. Daisy ve Stanley hayretle birbirlerine baktılar çünkü üçü de o delikten geçebilecek kadar ufak tefek değildi. Üçü oraya başka yollardan gelmişlerdi ama Berkeley madene buradan inmişti. Ancak yapacak bir şey yoktu. Delikten içeri girmeyi denemeleri gerekiyordu.

Berkeley gözden kaybolduktan sonra, Daisy

onu takip etti ama deliğe ancak sığmıştı. Stanley ondan daha uzundu ama incecik bir yapısı olduğundan, o da hiç zorlanmadan diğer tarafa geçebildi.

Sonra sıra yaşlı MacDowell'a geldi. O da tıpkı bir sokak lambası gibi incecikti ama koca göbeği sıkışıp kalmıştı.

Çocuklar onu kollarından tutup diğer tarafa çekmeye çalışsalar da adamcağız yerinden kıvıldamıyordu.

Stanley çaresizlik içinde, "Berkeley keskin nerede?" diye sordu.

Berkeley keskiyle çekicini çantasından çıkarıp uzattı. "Burada," dedi.

Stanley hemen MacDowell'ın gövdesinin etrafını saran deliği genişletmeye koyuldu. O sırada su büyük bir gürültüyle mağaralara dolmaya başlamıştı.

MacDowell, "Acele et!" diye bağırdı. "Su ayaklarıma kadar yükseldi."

“Merak etme,” dedi Stanley dişlerini sıkarak. “Fazla bir iş kalmadı.”

Ama bir yandan da MacDowell’in o haline kıs kıs gülmeden de edemiyordu. Üçü birlikte kahkahalara boğulup birbirlerine yaşlı adamı gösterdiler. Kahkaha sesleri tüm tünellerde yankılanıyordu.

“Acaba onu orada bıraksak mı?” dedi Stanley.

Berkeley sırtarak, “Evet, bırakalım,” dedi ve zıp zıp zıplamaya başladı.

“Seni sefil fare, hele bir seni elime geçireyim...”

GÜM. Kocaman bir dalga gelip MacDowell’ in bulunduğu yere çarptı ve adamcağızı sıkıştığı yerden oynattı. Yaşlı adam çocukların bulunduğu tarafa düşünce hepsi sıırılsıklam oldular. Sadece Daisy’nin elindeki mum hâlâ yanıyordu ama ona bile muhtaçtılar.

Hemen ayaklanıp yollarına devam ettiler.

Nihayet gözlerine daha tanıdık gelen bir yere vardılar. Stanley daha önceden duvarlara yapıştırdıkları mum parçalarını gördü. Ancak su dizlerine kadar ulaşmıştı ve sürekli olarak da yükselmekteydi.

Tam yolculuklarının sonuna gelmişlerdi ki akılları başlarına geldi. Geriye kalan tünellerin hepsi sular altında kalmış olmalıydı. Boğulmadan karanlıkta yollarını bulmaları imkansızdı.

Stanley arkasını döndü. Dizlerine gelen su, Berkeley'nin beline kadar çıkmıştı.

Ama çocuk hiç de telaşlanmış gibi gözükmüyordu. Hemen daha yükseğe tırmanıp yukarı doğru ilerleyen yeni bir tünele girdi.

“Bu taraftan,” diye bağırıp gözden kayboldu.

“Berkeley, beklesene... Oradan dışarı çıkılıp çıkılmadığını dahi bilmiyoruz,” diye seslendi Stanley.

Ama Berkeley haklıydı. Başka bir seçeneği yoktu. Sular altında kalmış bir sürü tünelin içinden geçmeyi deneyemezlerdi. Su gitgide yükselirken tek yapmaları gereken yükseğe çıkmaktı. Ama bir bilinmeyene doğru gittikleri de kesindi. Çaresizlik içinde Berkeley'nin peşinden gittiler.

Bir sürü farklı yöne saptıktan sonra, fark ettiler ki Berkeley daha önceden oraya hiç girmediği halde yön bulma konusunda oldukça becerikliydi. Ancak onlar yukarı doğru tırmandıkça, su da yükseliyordu. Sanki yükseğe çıkmaları hiçbir işe yaramamıştı. Ne kadar çaba harcarsalardı harcasınlar, su onları takip ediyor gibiydi.

Tam bir tünele girip epeyi ilerlemişlerdi ki tünelin sonunda çıkış olmadığını gördüler.

“Eninde sonunda bunun olacağını biliyordum,” dedi Daisy.

“Ne?” diye sordu Stanley.

“Yanlış tünele girmekten bahsediyorum,” dedi Daisy.

“Yanlış tünelde değiliz,” dedi Berkeley ısrarla. “Sadece burada içinden geçebileceğimiz bir delik yok.”

MacDowell kafasını ellerinin arasına alarak “Eh, yapacak bir şey yok o halde,” dedi.

Tam o sırada, tünele su dolmaya ve etraflarını sarmaya başladı.

Berkeley, “Su!” diye bağırdı. “Ne yapacağız şimdi?”

Dördü de bir anda paniğe kapıldılar. O ana dek Berkeley'nin nereye gittiğini bildiğini düşünmüşlerdi. Ama aradan sadece birkaç dakika geçmiş olmasına rağmen su hızla yükseliyordu.

Hızla geri dönmeye çalıştılar ama geldikleri yol zaten sular altında kalmıştı.

Yapacak başka bir şey de kalmamıştı. MacDowell oracıkta öleceklerini düşünüp ağlamaya başlayınca, çocuklar onu teselli etmeye başladılar.

“Kahrolası gelgit! Ömrümün son dakikalarında boğulacağımı hiç düşünmemiştim,” dedi yaşlı adam.

Stanley, Daisy'ye baktı ve iki arkadaş mumun cılız ışığının aydınlatığı dehlizde göze geldiler. Tek kelime etmemişlerdi ama her ikisi de henüz pes etmek için erken olduğunu düşünüyorlardı.

Stanley'nin elinde hâlâ keskiyle çekiç

vardı. En azından bunlarla bir çıkış yolu açmayı deneyebilirdi.

Stanley bunları mağaranın tavanında bir delik açmak için kullanmaya başladı.

Ancak yeterince vakit yok gibiydi. Stanley tavandan minik minik parçalar kestikçe, bunlar yükselmekte olan suya düşüyordu ve tavadaki delik yavaş yavaş da olsa genişliyordu.

“Ya tavan çok kalınsa?” dedi MacDowell sızlanarak. “Su hâlâ yükseliyor.”

Berkeley ise boynuna kadar suyun içindeydi. Çocuk parmak uçlarının üstünde durmak zorundaydı.

“Acele et, Stanley Buggles!” diye bağırdı gözyaşlarına hakim olamayarak. “Sudan nefret ederim.”

Daisy hafifçe ona sarıldı. “Dayan biraz Berkeley Alacakaranlık,” dedi. O da ağlamaya başlamıştı.

Bu arada, Stanley'den çıt çıkmıyordu. Tüm

dikkatini yaptığı işe vermişti. Yukarıdan martı seslerinin geldiğinden emindi. Belki de yüzeye MacDowell'in sandığından da yakındılar.

Tavandan taş parçaları düşüyordu.

Stanley'nin kolları tutulmuştu.

“Dur evlat, bir de ben deneyeyim,” dedi.

Ama adamcağız o kadar cılızdı ki çekiçle keskiyi sert bir biçimde kullanması mümkün değildi.

Sonra aletleri Daisy eline aldı. Çın, Çın, Çın.

Daisy tavana vurdukça yere minik minik parçalar düşüyordu ama sular iyice yükselmeden bu iş biteceğe benzemiyordu. MacDowell ise tavandan düşen parçaları bir araya getirip suyun içeriye dolmasını engellemeye çalışıyordu ama su içeri en küçük yarıktan bile giriyordu.

Berkeley hâlâ ağlıyordu. Ağzına su dolmasını diye de kafasını geriye doğru atmıştı.

MacDowell, “Kes zırlamayı,” dedi. “Sen kıpırdandıkça içeri daha fazla su giriyor.”

Stanley yaşlı adamın söylediklerinin hayatında

duyduğu en anlamsız, en düşüncesiz laflar olduğunu düşündü ama onu duymazdan gelip Berkeley'ye sarıldı.

Tam o sırada inanılmaz bir şey oldu.

Stanley, "Bakın!" diye bağırdı.

Hepsi bir ağızdan, "Ne oldu?" diye sordu.

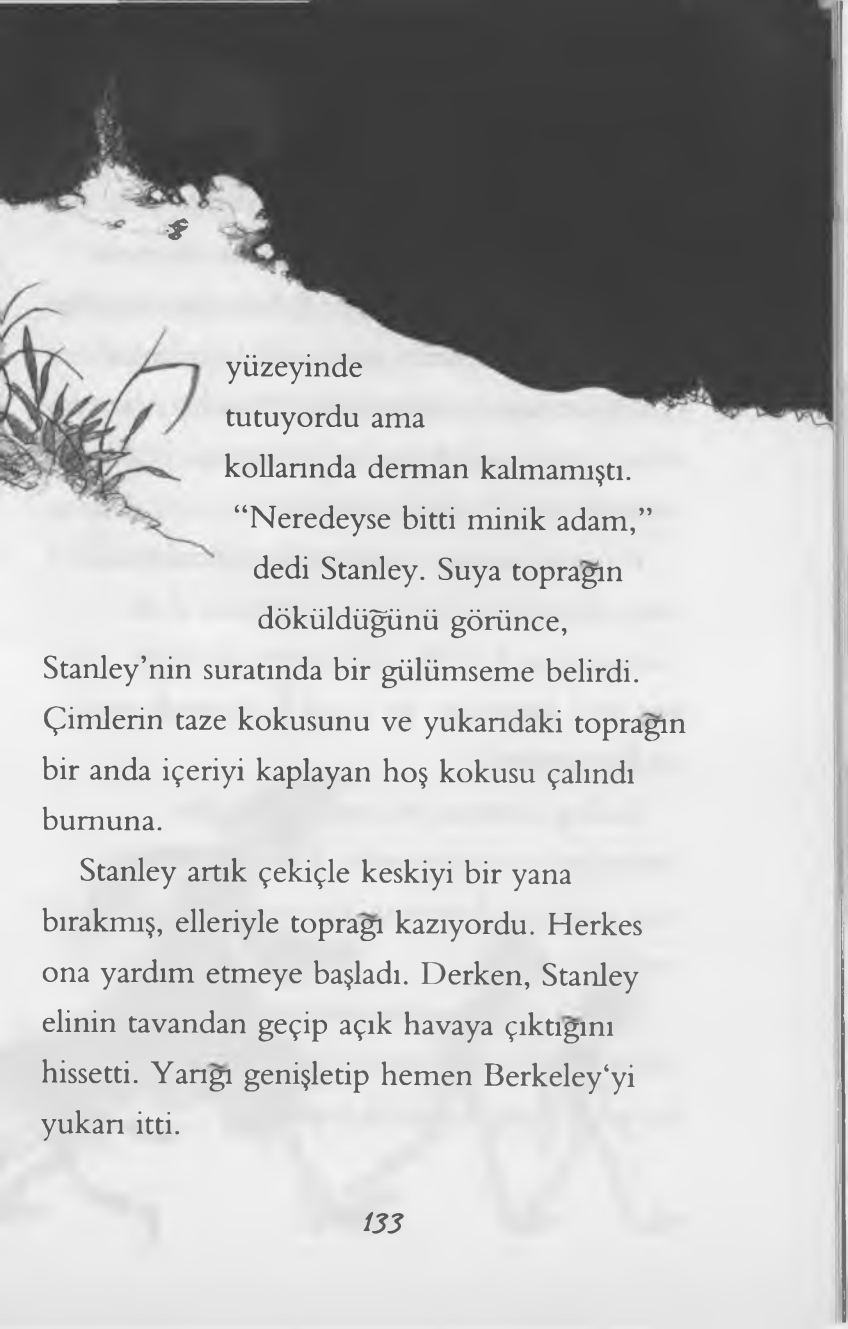
Stanley tavandan sarkan incecik, bitki sapına benzer şeyi işaret etti.

"Dur, Daisy, dur dedim."

Stanley ipi çekip onlara gösterdi.

"Bu bir kök, bir bitki kökü," dedi. "Al şunu Daisy. Haydi, sen biraz dinlen," dedi ısrarla. Sonra tavana daha da şevkle vurmaya başladı.

Berkeley güçlükle nefes alarak, "Çabuk ol," dedi. "Acele et." MacDowell onu suyun

yüzeyinde
tutuyordu ama
kollarında derman kalmamıştı.
“Neredeyse bitti minik adam,”
dedi Stanley. Suya toprağın
döküldüğünü görünce,

Stanley'nin suratında bir gülümseme belirdi.
Çimlerin taze kokusunu ve yukarıdaki toprağın
bir anda içeriyi kaplayan hoş kokusu çalındı
burnuna.

Stanley artık çekiçle keskiyi bir yana
bırakmış, elleriyle toprağı kazıyordu. Herkes
ona yardım etmeye başladı. Derken, Stanley
elinin tavandan geçip açık havaya çıktığını
hissetti. Yarığı genişletip hemen Berkeley'yi
yukarı itti.

MacDowell da önce Daisy'yi, sonra da Stanley'yi yukarı itti. Çocuklar yarığı yukarıdan genişletip sıkı MacDowell'in da yukarı çıkmasını sağladılar. Adamcağız bu sefer koca karnını yarıktan geçirmeyi başarmıştı.

“Kahrolası deniz kabukları! Stanley, var ya evlat, macera nasıl yaşanır biliyorsun. Hakkını vermek lazım,” dedi yaşlı adam.

Bir süre oturup soluklandılar. Etraflarına bakındıklarında bataklık civarındaki alçak yamaçlardan birinde olduklarını gördüler. Her yer zifiri karanlıktı; ne yazık ki kimsede mum da kalmamıştı.

Kalkıp üstlerini başlarını silkelediler. Berkeley tir tir titriyordu. Daisy ve Stanley onu soğuktan korumak için aralarına alıp sarıldılar.

Dört kafadar oradan ayrılmadan önce, dışarı çıkmak için kullandıkları yarığı koca bir kaya parçasıyla kapattılar.

Bunu aceleyle birisinin yerinden oynatması mümkün değildi.

Sonra ne kadar tehlikeli bir bölgede olduklarını fark ettiler. Adanın her yerinde bir kurdun uluması yankılanıyordu. Evlerine varana dek bayığı bir mesafe yürümek zorunda kalacaklardı; üstelik yanlarında kendilerini savunacak hiçbir silah da yoktu. Buna rağmen, karanlığa karışıp yürümeye başladılar.

Victor şöminenin karşısına oturmuş, ağlayıp duran karısına, “Endişelenme, Violet,” dedi. “Çocukların iyi olduğundan eminim. Hem yanlarında MacDowell da var.”

“Aman, o sakar ahmak ne yapacak? Adam merdivenden tırmanırken bacağına tırabzanlara geçirmeden yürüyemiyor. Açıkçası Stanley’ye ondan daha fazla güveniyorum, bilmiş ol.”

★

Bu sırada, madenden çıkan dört kafadar hızlı adımlarla bataklık bölgesine doğru ilerliyorlardı. Stanley ve Daisy, Berkeley'ye kaçakçıların madeninden dışarı bir gram dahi altının çıkmaması gerektiğini anlattılar. Yoksa tüm ada tehlikeye girerdi. Korsanlar önce madene inmek için Alacakaranlıkların evini yıkarlar, sonra da tüm adayı talan ederlerdi.

Tüm bu anlatılanlar Berkeley'nin sivri kulakları için çok fazlaydı. Çocuk Daisy'nin eline sıkı sıkıya yapıştı ve tekrar ağlamaya başladı.

“Yemin ederim ki oradan hiçbir şey almayacağım. Bir daha asla oraya inmeyeceğim, asla,” dedi. “Ama benimle oynayacağına söz ver.”

“Merak etme, Berkeley. İyi bir uyku çektikten sonra, seninle oynayacağım,” dedi Stanley.

Ancak o sırada Stanley'nin aklından bin bir

türlü şey geçiyordu. Dana önce de gecenin bir vakti yapayalnız bataklığa gelmiş, kurdun dört bir yanda yankılanan uluma sesini duymuştu. Kurt her an karşlarına çıkıp onlara saldırabilirdi. İşin kötü tarafı, bu sefer kurda karşı kullanabilecekleri bir silahları yoktu.

Berkeley kapkaranlık bataklıkta rahatça ilerliyordu. Arada bir ayağı kayıyor ve tökezliyordu ama kayaların arasında koşuşturup ortadan kaybolduktan sonra gözleri heyecandan parıldayarak karşlarına çıkıveriyordu. Ancak Stanley'nin o sırada oyun oynayacak hali yoktu.

MacDowell ise yanlarında ilerliyor, kurdun ulumasını her duyduğunda irkiliyordu.

“Stanley lütfen şu minik kurt çocuğa söyle de tuhaf tuhaf oyunlar oynamasın. Zaten korkudan ödüm patlıyor.”

Stanley tam, “Berkeley, lütfen...” demişti ki çocuğun yine ortadan kaybolduğunu fark etti. Herhalde yine bir kayanın arkasına saklanmış, onları korkutmayı bekliyordu.

Stanley onun az ötedeki kuru yaprakların üstünde ilerlediğini duyabiliyordu. Berkeley bir kayanın ardından fırlamadan, bu sefer de *ben onu* korkutayım, diye düşündü.

Ancak sesi duyduğu yöne atıldığında gördü ki karşısında duran Berkeley değildi.

Karşısında Crampton Adası'na ayak basmış, gelmiş geçmiş en dehşetli yaratık duruyordu.

Stanley, Daisy'ye ve yaşlı MacDowell'a doğru geriledi. Üçü birbirine sokulmuş, büyük bir korkuyla yaratığa bakakalmışlardı. Yerlerinden kımldayamıyorlardı ama içlerinden o anda arkalarına bakmadan koşup kaçmak geliyordu.

Stanley'nin gözlerinin önüne kurdu ilk gördüğü zaman geldi: kurdun leş gibi kara gövdesi, eğimli sırtını kaplayan kaba, sert kılları ve onları yerlerine mihlayan o parıldaayan gözleri...

Kurt hafifçe onlara hırliyordu. Stanley bu korkunç yaratığın arkadaşı Phinn'i öldürdüğünü hatırladı.

Yaratığın ağızından salyalar akıyordu. Kurt onların etrafında dolanmaya başladı.

Tam o sırada, Berkeley saklandığı yerden çıkıverdi. Kafasını önüne eğdiğinden, arkadaşlarının ne kadar büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunu dahi fark etmemişti. Çocuk durup kafasını kaldırdı.

İlk önce üç arkadaşının hiç hareket etmeden oldukları yerde kaldıklarını gördü. Sonra onların önünde durmakta olan o kapkara yaratığı fark etti.

Ancak yaratığın bir

çalılık ya da ağaç olduğunu sanmıştı. Biraz daha yakınlaşınca, kurdun kara gövdesiyle karşı karşıya geldi.

Berkeley ani bir hareketle arkadaşlarını korumak için onların önüne atıldı. Kurdun iri cüssesiyle arkadaşlarının arasında duruyordu.

Herkesin şaşkın bakışları arasında, kurt biraz geri çekildi.

Gözlerini Berkeley'nin gözlerine dikip bekledi.

Berkeley yavaşça, "Git buradan," dedi.

Kurt çevik bir hareketle arkasını dönüp gecenin karanlığında gözden kayboldu. Adanın tepelerini ve kayalıklarını aşarken acı dolu bir haykırışla gecenin sessizliğini böldü.

Çocuklar ve MacDowell hayretle Berkeley'ye bakıyorlardı. Bu çocuğun ne özelliği vardı da kurda böylesine rahat bir biçimde hükmedebilmişti?

"Bunu nasıl *becerdin*, Berkeley?" diye sordu Stanley.

"Neyi?" dedi Berkeley şaşkınlıkla.

"Kurdun buradan gitmesini sağladın. O çılgın yaratık bizleri paramparça edecekti. Sen ona git dedin, o da gidiverdi. Bunu nasıl yaptın?" dedi Stanley ısrarla.

“Hiçbir şey yapmadım, Stanley. O benim babamdı.”

Kurdun uluması tüm bataklıkta yankılanırken Berkeley kafasını önüne eğip yoluna devam etti.

Ertesi gün iki şey yapmaları gerekiyordu ve bunların ikisi de birbirinden beter işlerdi. İlk önce, Bay ve Bayan Carelli ile Daisy'nin amcası Bay Grouse'a ve Bayan Alacakaranlık'a her şeyi anlatmaları gerekiyordu. Bir önceki gün niçin ortadan kaybolduklarını, hava karardıktan sonra niye eve geri dönemedikleri konusunda bir açıklama yapmak zorundaydılar.

Stanley ve Daisy, MacDowell'in gözünü dahi kırpmadan anlattığı saçma sapan hikayeyi

hayretle dinlediler. Adam o kadar ikna ediciydi ki Stanley bile neredeyse onun anlattıklarına inanacaktı. Bu arada, Berkeley'ye tek bir kelime dahi etmemesini ve büyüklerin hikayeyi anlatması gerektiğini söylemişlerdi ama çocuğun suratında beliren komik ifadeler zaten MacDowell'in anlattığı her şeyi yalanlar gibiydi.

Yaşlı korsan önceki gün Berkeley'yi de alıp balığa çıktıklarını, ancak sonra kaybolduklarını söyledi. Geri döndüklerinde vakit çok geç olmuştu ama neyse ki başlarına bir şey gelmeden geri dönebilmişlerdi. Hatta kanıt olarak tuttıkları balıkları da gösterebilirlerdi ama kurdun sesini

duyduklarında balıkları bir yere düşürmüşler, kuşlar da balıkları yemişlerdi.

İyi bir hikayeydi.

Ama *çok* iyi değildi.

Bayan Carelli o kadar uzun süredir Crampton Adası'nda yaşıyordu ki gelgit zamanı balık tutma işinin ne denli zor bir şey olduğunu bilirdi. Stanley hep bir işler karıştırdığından, yalan hikaye anlatması doğaldı ama MacDowell'a hiç mi hiç güvenmiyordu. Adam gözünü kırpmadan ona yalan söylüyor, hakkındaki düşüncelerini destekliyordu. Bayan Carelli onun korsancılığa geri dönmüş olabileceğini dahi düşündü.

Ancak Bayan Carelli bir şey dememeye karar verdi.

O gün yapmaları gereken ikinci iş ise ilkinden biraz daha zordu. Stanley, MacDowell'a Alacakaranlıkların bodrum katındaki taşın yerine konması gerektiğini hatırlattı. Zaten

madene giden dehlizin girişini bu kadar uzun süre açık bırakmak delilikten başka bir şey değildi. Stanley, Berkeley'ye güveniyordu ama maden girişi açık olduğu sürece çocuk aşağıya inmeyi deneyebilirdi.

Berkeley tereddütle de olsa bu planı uygulamaya karar verdi. "Ama Stanley, bugün benimle oynayacağına söz vermiştin," dedi sızlanarak.

"Berkeley, bak işlerimizi bitirelim, oynayacağız," dedi Stanley.

"*Yemin* eder misin?"

"Her şeyim üstüne yemin ederim," dedi Stanley inandırıcı bir ses tonuyla. Sonra, minik arkadaşının elini sıkmak üzere elini uzattı.

Berkeley ailesini yürüyüş yapmaya ve biraz hava almaya ikna edip evden dışarı çıkaracaktı.

Bayan Alacakaranlık oğluyla gurur duyuyordu. Oğlu annesini ve kardeşlerini rahat ettirmeyi düşünüyordu demek!

Hep birlikte dışarı çıkıp rıhtıma yöneldiler. En önde Bayan Alacakaranlık vardı, hemen arkasında da büyük kızı Annabelle ve diğer kızı Olive vardı. Berkeley ise en arkada yürüyordu. Steadman da kafasını eğmiş onları takip ediyordu ama arada sırada durup çöp bidonlarını karıştırmayı da ihmal etmiyordu.

Bu arada, MacDowell, Stanley ve Daisy de Alacakaranlıkların evine doğru gidiyorlardı. Zaten eve kaç kez girip çıkmışlardı daha önceden. Hemen Alacakaranlıkların bodrum katına indiler. İçlerini ısıtan öğle güneşinin yerini aniden bodrum katının nemi ve karanlığı aldı.

İçerisi aynı bıraktıkları gibi duruyordu. Berkeley'nin madene inen dehlizi örten taşı nasıl yerinden kaldırdığını hâlâ

anlayamamışlardı. Belki de babası yardıma gelmişti de Berkeley onlara bir şey söylememiști. Yapmaları gereken o kadar çok şey vardı ki Stanley Berkeley ile bu konu hakkında konuşmayı unuttu.

Aşğıda dalgaların karaya çarpışını duyabiliyorlardı. Dalgalar yine çekilmek üzereydi. Böylece madene son bir kez göz atılar ve taşı yerine oturttular. Taşın kenarlarını da açılmasın diye alçıyla sıvadılar. Artık kaçakçılarının madeni sonsuza dek mühürlenmişti.

Stanley o andan itibaren huzura erdiğini hissetmeye başladı. Berkeley ile arkadaş olmuşlar ve başlarından geçen onca şeyden sonra birbirlerine güvenmeyi de öğrenmişlerdi.

Ancak üç kafadar Alacakaranlıkların bodrum katından son kez çıkarılarken kaçakçıların madeni hâlâ tehdit altındaydı. Kız kardeşleri Berkeley'yi soru yağmuruna tutarken, Bayan Alacakaranlık da Steadman ile birlikte bataklığa doğru ilerlemeye başlamıştı.

Annabelle, "Dün nereye gittiğini biliyoruz, Berkeley," dedi sırtarak. Ablasının suratındaki ifade Berkeley'yi endişelendirmişti.

"Hayır, bilmiyorsunuz," dedi Berkeley.

"Evet, biliyoruz," dedi Olive. "Ufacık bir tavşan deliğinden içeri girdin."

"O bir tavşan deliği değil."

"Evet, öyle Berkeley... Demek şirin bir tavşanın var ve onu bizden sakladın, ha?" dedi

Olive gülerek.

“Hayır, tavşanım falan yok. Orası bir altın madeni; içinde de muhteşem bir hazineyle ölü korsanlar ve... eyvah!” dedi Berkeley bağırarak. Kimseye bir şey anlatmayacağına dair Stanley’ye söz vermişti ama bunu becerememişti.

Kızlar gülmeye başladılar.

“Merak etme,

Berkeley,” dediler. “Biz orayı çoktan gördük. Sırrını kimselere söylemeyiz. Annem bizi seni bulmamız için peşinden yolladığında, ufak bir mağaraya açılan dehlizi gördük ve içeri girdik,” dedi Olive.

“Ama sonra hemen dışarı çıkmak zorunda kaldık çünkü her yer sular altındaydı,” dedi Annabelle. “Oraya tekrar gitmek istiyoruz.”

Arkalarından birisi, “Kesinlikle olmaz!” dedi. Stanley, MacDowell ve Daisy orada duruyorlardı.

Stanley kafasını sallayarak, “İş bitti,” dedi Berkeley’ye.

Ancak içinden madenin Alacakaranlık kardeşler tarafından kurcalanacağını geçiriyordu. Kızlar önceki gün kardeşlerini ararken madeni keşfetmişlerdi. Bu yüzden, Stanley’nin onları da bu sırra dahil etmesi gerekiyordu.

Hep birlikte Crampton Adası’nın bu muhteşem sırrını paylaşan seçkin bir grup

oluşturmuşlardı. Birbirleri hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, sırrı kimseye paylaşmayacaklarına dair yemin ettiler. Bunu hem adanın iyiliği, hem de herkesin güvenliği için yapıyorlardı. Özellikle de evleri madenin tam tepesinde bulunan Alacakaranlık ailesi için...

Olive ve Annabelle madenle ilgili söylenenleri duyunca ciddileştiler.

Artık bu sır yüzünden Berkeley ile alay edemeyeceklerdi; madenin yeri belli olduğu anda hayatları tehlikeye girecekti. Üstelik tehlikeye girecek olan sadece kendi evleri de değildi, tüm adanın güvenliği söz konusuydu. Başka bir yere de gitmeleri mümkün değildi.

Meydanda durup çeşmenin etrafında el ele tutuştular. Her biri teker teker bu sırrı kimseye söylemeyeceklerine ve adayı her zaman canla başla koruyacaklarına dair yemin ettiler.

Bayan Carelli salonun penceresinden dışarı bakıyordu. Stanley ile Daisy'nin Alacakaranlık ailesinin çocukları ve köpekleriyle birlikte sahile doğru koşuşturduklarını gördü.

“Stanley ne diye bu çocuklarla arkadaş oldu ki? Bu durum hiç hoşuma gitmiyor, Victor.”

“Aman boş ver de çocuklar ne istiyorlarsa yapsınlar,” dedi Victor. “Oyun oynuyorlar.” Victor karısından çok daha yumuşak başlı bir adamdı. Ne zaman böyle tepki gösterse, Bayan Carelli de durup bir daha düşünürdü. Acaba

kendisi bazı konularda çok mu katıydı? Belki de!

Ancak onların bilmediği şey şuydu:

Çocuklar, MacDowell ve hatta Steadman ile birlikte Sır Tutanlar İttifakı'nı kurmuşlardı. Steadman dışında, her biri bu sırrı ömür boyu tutacağına ve kimseye bir şey anlatmayacağına dair yemin etmişti. Böylece, Crampton Adası ile ilgili bu büyük sır asla açığa çıkmayacaktı.

Stanley ile Daisy rıhtım duvarının üstüne oturmuşlardı. Alacakaranlık ailesinin çocuklarıysa kıyıda oynuyor, Steadman da MacDowell'ı kovalıyordu. Köpek adamcağızı bütün gün rahat bırakmamıştı.

“Sanırım MacDowell’in sıkı bacakları Steadman’a kemik gibi gözüktüyor,” dedi Stanley onları izlerken. “Biz Bayan Carelli’nin pişirdiği keklere nasıl bakıyorsak, o da MacDowell’in bacaklarına öyle bakıyor.” Daisy güldü. Stanley’nin hep komik bir şeyler bulup söylemesine bayılıyordu.

Ancak Daisy'nin kafasını kurcalayan bir şey vardı.

“Artık her şey değişti. İkimizin bildiği sırrı bir sürü insanla paylaşmak zorunda kaldık, Stanley,” dedi. “Beni asıl endişelendiren şey, bu çocukları çok az tanıyor olmamız.”

Stanley

“Biliyorum,” dedi.

“Ben de aynı şeyleri hissediyorum Daisy, gerçekten. Ama onlar da

bizi doğru dürüst tanımıyorlar. Herkesin birbirine güvenmesi gerekiyor. Haritadaki işaretli yeri bulmak istiyorduk. Bunu yapacağız derken başımıza yeni dertler aldık. Hepimizin bir araya gelmesi büyük bir tesadüf ama

sanırım bir ortak noktamız da yok değil.”

“Nedir o?” dedi Daisy.

“Hiç birimiz adadaki hayatın değişmesini istemiyoruz, Daisy. Herkes burada olmaktan dolayı son derece mutlu!”

“Peki ya, Edmund Alacakaranlık ne olacak?” diye bağırdı Daisy. “Adam hâlâ

fırarda. Gündüzleri
ortaya çıkmıyor,
geceleri adaya

terör estiriyor. Bu böyle mi
devam edecek yani? Onun Sır Tutanlar

İttifakı'na üye olan üç kişinin babası olduğunu sakın unutma!”

“Biliyorum, Daisy ama elimden ne gelir ki? Böyle yaşayıp gitmekten başka çaremiz yok,” dedi Stanley. “Buraya ilk geldiğimde de kurtadam sorunu vardı. Ada halkı korku içinde yaşıyordu. Korsanlar dahi sırf bu yüzden adaya gelmiyorlardı. Hele geceleri kimsecikler, hatta suçlular bile dışarı çıkmıyorlardı. O zamanlar burası güvenli bir yerdi,

Daisy. Eger kötü bir olayın

iyi tarafını göreceksen sanırım bu dediğim iyi bir örnek olabilir.”

“Ama o çocuklar seni öldürmeyi planlamışlardı!” dedi Daisy.

“Pek öyle *sayılmaz*,” dedi Stanley. “Sadece babalarının dediğini yapmak zorunda kalmışlardı!”

Daisy bundan pek emin değil gibiydi ama Stanley dediğinde ısrarcıydı. “Aslında onların hiç de kötü çocuklar olduklarını düşünmüyorum. Biliyorum tüm bunlar bir çılgınlık ama onlara ne söylendiyse onu yapmaya çalıştıklarını düşünüyorum. Bu çocuklar tuhaf ve katı bir disiplin altında büyümüşler. Biz de burada yaşadığımızı göre, sence onlarla düşman mı olmalıyız, yoksa dost mu? Onların da sırrı paylaştığını göz önüne alacak olursak Daisy, bence onlarla arkadaş olarak kalmamız akıllıca olur!”

Daisy arkadaşının haklı olduğunu biliyordu.

Stanley bazen ne kadar sakar ya da şapşal olursa olsun, aslında akli başında bir çocuktur.

Ertesi gün çocuklar toplanıp yine sahile indiler. Hava kararmaya başlamıştı ve deniz yükselmekteydi. Rıhtımın etrafındaki lambalar yakılmıştı. Bir grup balıkçı da sahilde yaktıkları ateşin başında oturuyorlardı.

Çocuklar kendi aralarında konuşurlarken Stanley, Berkeley'ye soracağı soruyu hatırladı.

“Berkeley, gelsene,” dedi Stanley herkesin dikkatini çekerek.

Berkeley rıhtım duvarının üstüne çıkıp Stanley'nin yanına gitti.

“Evet, Stanley, ne oldu?” dedi sırtarak.

“Bodrum katındaki o taş nasıl yerinden oynatmıştın? Uzun süredir bunun yanıtını arıyorum. Senin güçlü kuvvetli olduğunu biliyorum ama o taşlar çok ağırdı. Ne yaptın da taş kaldırmayı becerdin?”

Berkeley, "Hiçbir şey!" dedi.

"Nasıl hiçbir şey?" dedi Stanley.

"Yani, taşı yerinden oynatmak için hiçbir şey yapmadım. Oraya indiğimde taş zaten yerinden oynatılmıştı," dedi çocuk omuzlarını silkerek.

"Ama Daisy, biz taşı yerine koymamış mıydık? Onu yerine yerleştirmiştik! Bundan eminim. Kimse taşı yerinden kaldırdığımızı iddia edemez. O günü o kadar iyi hatırlıyorum ki," dedi Stanley ısrarla.

Tam o sırada, Daisy arkadaşını dürtüp dalgaların arasında bir oraya, bir buraya sallanan bir kayığı işaret etti. Kayık rıhtıma yanaşmak üzereydi. Birisi de eşyalarını kayığa yüklemeye başladı.

"Bu Bay Mac!" dedi Berkeley.

Gerçekten eşyalarını kayığa yükleyen kişi MacDowell'dı. Çocuklar hemen kıyıya inip ufak kayığın bağlı olduğu rıhtıma çıktılar.

Stanley, “Mac, ne yapıyorsun?” diye seslendi. “O senin kayığın değil ki!”

“Ah, Stanley. Beni suçüstü yakaladın evlat. Adadan ayrılıyorum.”

“NE?” diye bağırdı hepsi bir ağızdan.

“Özür dilerim çocuklar,” dedi yaşlı adam. “Tüm bunlarla uğraşamayacak kadar yaşlandım artık. O çılgın, macera dolu günler geride kaldı. Geceleri adada bir kurtadamin cirit attığını düşündükçe uykularım kaçıyor. Biraz daha uzun yaşamak istiyorum, anlarsınız ya...”

“Ama sen de bu ittifakın bir üyesisin!” dedi Stanley. “Şimdi adadan gitmenin sırası değil. Malikanede mutlu olduğumu sanıyordum.”

“Stanley, lütfen dediklerimi yanlış anlama. Konukseverliğin için sana minnettarım ama zaten orada sonsuza dek kalmayacaktım ki. Arada sırada yer değiştirmek bana iyi geliyor.”

“Peki o halde, bırak da sana yardım edelim.”

“Hayır, lütfen, buna hiç gerek yok,” dedi MacDowell ama Stanley yaşlı adamın eşyalarını kayığa yüklemesine yardım etmeye kararlıydı. Hemen eline kocaman bir valiz aldı. Valiz o kadar ağırdı ki Stanley bunu kaldırırken yere düşürdü ve içindekiler kayığın zeminine saçıldı.

Aniden ahşap kayığın içinde binlerce altın parçası parıladı. Altınlar ritim aydınlatan ay ışığının altında parıltılar saçıyordu.

Çocuklar şaşkınlıktan kalakalmışlardı. MacDowell utanç içinde kafasını önüne eğdi; Stanley'nin gözlerine bakacak cesareti dahi yoktu.

“Yapma, Stanley,” dedi. “Sadece birkaç parça aldım, o kadar.”

Stanley avazı çıktığı kadar, “Ama İttifak'ı bozdun!” dedi.

“Hayır bozmadım çünkü sırtımızdan kimseye bahsetmedim,” dedi MacDowell inatla.

“Ama aramızda bir anlaşma yapmıştık!” dedi Daisy. “Hani hiçbirimiz madenden bir şey almayacaktık?”

“Kimseden bir şey çaldığım yok! Kumsaldan birkaç midye kabuğu topladığımı farz edin. Bunlar kimseye ait değil ki. Kim bulursa, onda kalır. Sen de böyle dememiş miydin, Stanley?”

Berkeley fena halde öfkelenmişti. Hemen kayığa atlayıp MacDowell’in sol bacağına ısırırverdi. Adam kayığın içinde zıplamaya başladı.

“Ahhh, seni küçük şeytan! Ne de sivriymiş dişlerin öyle!” diye bağırdı MacDowell. Bu arada çocuklar onun bu haline gülmeye başladılar.

Yaşlı adam ayağa kalkıp toparlanmaya çalıştı. Stanley hâlâ öfkeli gözlerle ona bakıyordu.

“Mac, adaya geldiğinde Büyük Amcam Bart’ı arıyordun, değil mi? Onca zaman malikanede yaşamana müsaade ettim. Bence

bize doğru dürüst bir açıklama yapsan iyi olur.”

“Offf, tamam, tamam. Sana doğruyu söyleyeceğim, Stanley. Sen çok iyi bir çocuksun ama işin doğrusu amcanı hiç tanımam. Adaya sadece çantaya tıktığım şeyleri satmak için gelmiştim.”

Stanley'nin suratı allak bullak oldu. “O anlattığın macera dolu korsan hikayeleri uyduruk muydu yani?”

“Evet, güzel hikaye anlatırım evlat. Zaten sizi de geçen gün uyduruk bir hikaye anlatarak kurtardım değil mi?” dedi MacDowell mırıldanarak. Sanki hikaye uydurarak Stanley'ye büyük bir iyilik yapmış gibiydi.

“Demek o sendin!” dedi Stanley aniden. “Bizim orada olmadığımız bir vakit, madene geri gittin ve altınları çaldın. Sonra da zemindeki taşı yerine yerleştirmeyi unuttun. Berkeley'nin o taşı nasıl kaldırdığını bir türlü

anlamamıştık. Taşı kaldırmadığını söylerken yalan söylemiyormuş meger. O sendin. Sen bir suçlusun!”

“Eskiden korsandım, hâlâ öyleyim evlat. Yaşlı MacDowell altından biraz zor vazgeçer, bilmiş ol. Daha sonra da altınlardan almak için geri döneceğim. Ama endişelenmeyin. Başka kimseye madenden bahsetmem. Annemin üstüne yemin ederim!” dedi. “Sırrı kimseye söylemeyeceğime dair yemin etmiştim. Benden sır çıkmaz.”

Yaşlı korsan kayığının ipini çözüp beyaz yelkeni açtı. Sonra kayığın içine dökülmüş olan altınları topladı ve çantaya koydu.

Sır Tutanlar İttifak'ının beş üyesi rıhtımda durup yaşlı MacDowell'in karanlık ufka doğru yelken açışını ve dalgaların arasında tek başına süzülüşünü izlediler.

“Artık oyun oynayabilir miyiz?” dedi Berkeley.

Stanley, Berkeley'nin suratındaki ümitsiz ifadeyi görünce derin derin içini çekti.

“Haydi, eve kadar yarışalım!” dedi ve ok gibi yerinden fırladı. İki çocuk Mum Geçidi'ne giden patikada koşmaya başladılar.

Chris Mould on altı yaşındayken, güzel sanatlar okuluna yazıldı. Okula gittiği dönemde, gazete dağıtmak, bulaşıkçılık ve aşçılık gibi bir sürü farklı iş yaptı. Chris Mould, Nottingham Çocuk Kitapları Ödülü'nü kazandı ve Sheffield Ödülü'ne aday gösterildi. Kendisi mesleğini çok seviyor ve çocukluğunda okuduğu kitapları arasında bulunmasını istediği türden kitaplar yazıp çizmekten hoşlanıyor. Mould evli ve iki çocukludur. Yorkshire'da yaşamaktadır.

*Kurtadamlar, kafasız
hayaletler ve iskeletler...*
Bunların hiçbirisi kolay lokma değil,
üstelik bir de *korsanlar* var!

Stanley'nin mücadelesine
tanık olmak istiyorsan
aşağıdaki kitaplar seni bekliyor.

